

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om utsläppshandel

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att lagen om utsläppshandel ändras. Genom propositionen genomförs Europeiska gemenskapernas kommissions beslut om den nationella fördelningsplanen för utdelning av utsläppsrätter för växthusgaser för utsläppshandelsperioden 2008—2012 till den delen beslutet förutsätter ändringar i de lagstadgade fördelningskriterierna för utsläppsrätter och i andra bestämmelser.

Systemet med utsläppshandel inom gemenskapen infördes vid ingången av 2005. Det s.k. utsläppshandelsdirektivet skapar en marknad för utsläppsrätter i hela gemenskapen. I Finland har utsläppshandelsdirektivet genomförts genom lagen om utsläppshandel.

Lagen om utsläppshandel ändrades genom en lag som trädde i kraft den 12 februari 2007. I lagen intogs bland annat bestämmelser om fördelningsmetoden och fördelningskriterierna för utsläppsrätter under utsläppshandelsperioden 2008—2012. Enligt lagen delas utsläppsrätterna ut kostnadsfritt till verksamhetsutövarna. Anläggningarna och delar av deras produktion delas in i undergrupper på basis av verksamhetens art och den produkt som produceras. För varje undergrupp fastställs särskilda fördelningskriterier.

Statsrådet fattade den 22 februari 2007 ett beslut om förslaget till Finlands nationella fördelningsplan för utsläppsrätter under utsläppshandelsperioden 2008—2012, som

skickades till Europeiska gemenskapernas kommission. Det föreslogs att det totala antal utsläppsrätter som skall tilldelas anläggningarna inom sektorn för utsläppshandel är genomsnittligt 39,6 miljoner ton om året.

Kommissionen fattade den 4 juni 2007 ett beslut om Finlands nationella fördelningsplan för utsläppsrätter under utsläppshandelsperioden 2008—2012. Enligt kommissionens beslut skall den totala mängden utsläppsrätter skäras ned med 2,042109 miljoner ton koldioxid per år vilket innebär att den totala mängd utsläppsrätter som årligen får fördelas är 37,557891 miljoner ton. Kommissionen betraktar ändringar i vissa anläggningar som klassificerats som nya deltagare eller i deras verksamhet samt fördelningskriterierna för dessa som förbjudna korrigeringar i efterhand av den mängd utsläppsrätter som tilldelats en anläggning.

Det föreslås att fördelningskriterierna för utsläppsrätter skall ändras så att den nedskärning av den totala mängden utsläppsrätter som kommissionen förutsätter görs så att den fördelas jämnt mellan de olika undergrupperna. Meningen är att fördelningen mellan de olika undergrupperna av de relativt knappa utsläppsrätterna enligt den gällande lagen och förslaget till nationell fördelningsplan skall förbli oförändrad.

Den föreslagna lagen avses träda i kraft så snart som möjligt efter det att den har antagits och blivit stadfäst.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLLSFÖRTECKNING	2
ALLMÅN MOTIVERING	3
1 INLEDNING.....	3
2 NULÄGE	6
2.1 Utsläppshandelsdirektivet	6
2.2 Lagen om utsläppshandel och förslag till nationell fördelningsplan för utsläppshandelsperioden 2008—2012	7
2.3 Verkställandet av utsläppshandelsdirektivet på Åland.....	9
2.4 Kommissionens beslut om nationella fördelningsplaner för perioden 2008—2012	9
2.5 Utvecklingen av utsläppen inom den handlande sektorn åren 1998—2006	12
2.6 Utvärdering av nuläget.....	13
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	16
3.1 Målsättning.....	16
3.2 De viktigaste förslagen.....	16
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	17
4.1 Ekonomiska konsekvenser	17
4.2 Konsekvenser för företagen	17
4.3 Konsekvenser för organisation och personal	18
4.4 Konsekvenser för miljön	18
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	18
5.1 Beredningsorgan	18
5.2 Remissyttranden.....	18
DETALJMOTIVERING	22
1 LAGFÖRSLAGET	22
2 IKRAFTTRÄDANDE	24
LAGFÖRSLAGET	26
om ändring av lagen om utsläppshandel	26
BILAGA	30
PARALLELLTEXT	30
om ändring av lagen om utsläppshandel	30

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Europaparlamentet och rådet antog i juli 2003 ett direktiv om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen (2003/87/EG; nedan utsläppshandelsdirektivet). Direktivet skapar en marknad för utsläppsrätter som omfattar hela gemenskapen. Handeln med utsläppsrätter bygger på tanken att utsläppen skall minska där det kan ske billigast. Gemenskapens interna utsläppshandelssystem togs i bruk vid ingången av år 2005. Systemet omfattar samtliga 27 medlemsstater inom EU.

Syftet med utsläppshandelsdirektivet är att utsläppen från de sektorer som omfattas av utsläppshandelssystemet kan hållas inom gränserna för den totala utsläppsmängd som fastställts i de nationella fördelningsplanerna för utsläppsrätter. Fördelningen av utsläppsrätter grundar sig på den nationella fördelningsplan för utsläppsrätter som godkänts av kommissionen. En utsläppsrätt motsvarar ett ton koldioxid. Den nationella fördelningsplanen görs periodvis. Den första perioden är 2005—2007 och efter det övergår man till Kyotoprotokollets åtagandeperiod 2008—2012 och till därpå följande perioder på fem år. Den nationella fördelningsplanen anmäls till Europeiska gemenskapernas kommission och övriga medlemsstater. Kommissionen har rätt att föreslå ändringar i den nationella fördelningsplanen och även rätt att förkasta den. Efter det att kommissionen behandlat planen beviljar medlemsstaterna verksamhetsutövarna utsläppsrätter för varje anläggning.

Verksamhetsutövarna skall årligen överlämna det antal utsläppsrätter som motsvarar anläggningens utsläpp under föregående kalenderår till den behöriga myndigheten. Om en verksamhetsutövare har färre utsläppsrätter än vad som motsvarar de verkliga utsläppen, måste den köpa utsläppsrätter på marknaden. Om verksamhetsutövaren däremot har flera utsläppsrätter än vad de verkliga utsläppen kräver, kan den sälja utsläppsrätter eller behålla dem för kommande bruk.

Utsläppshandelssystemet täcker koldioxidutsläppen från stora industrianläggningar och förbränningsanläggningar med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt. Cirka 12 000 anläggningar inom gemenskapen omfattas av systemet. I Finland omfattas cirka 350 anläggningar av utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde. Eftersom man i Finland därtill har inbegripit fjärrvärmeanläggningar med en tillförd effekt på högst 20 megawatt i systemet på det sätt som utsläppshandelsdirektivet förutsätter, ökar antalet anläggningar till cirka 580.

De utsläppsminskningar som genereras genom Kyotoprotokollets projektbaserade mekanismer i Förenta Nationernas ramkonvention om klimatförändringar (FörordS 12—13/2005) kan användas i EU:s utsläppshandelssystem med stöd av det så kallade länkdirektivet. Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/101/EG om ändring av direktiv 2003/87/EG om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen, i överensstämmelse med Kyotoprotokollets projektbaserade mekanismer, nedan länkdirektivet, är en ändring till utsläppshandelsdirektivet, som utfärdades den 27 oktober 2004. Direktivet länkar såsom namnet säger samman de utsläppsminskningar som fås till stånd genom projektbaserade mekanismer med EU:s utsläppshandelssystem.

Medlemsstaten fastställer i enlighet med direktivet för perioden 2008—2012 och därefter för varje femårsperiod i den nationella fördelningsplanen en procentandel för den aktuella perioden som anger till hur stor andel av de utsläppsrätter som fördelas varje anläggning verksamhetsutövarna kan använda projektenheter. Varje medlemsstat fastställer själv procentandelen och kommissionen bedömer hur godtagbar den är i samband med godkännandet av den nationella fördelningsplanen.

I Finland har utsläppshandelsdirektivet genomförts genom lagen om utsläppshandel (683/2004), vilken trädde i kraft den 4 augusti 2004.

Lagen om utsläppshandel tillämpas på koldioxidutsläpp från i lagen fastställda anlägg-

ningar inom energisektorn samt stål-, mineral- och skogsindustrin samt från vissa anläggningar inom den kemiska industrin. De viktigaste bestämmelserna i lagen om utsläppshandel gäller fördelning, registrering, överlåtelse och överlämnande av utsläppsrätter samt tillstånd för utsläpp av växthusgaser och pålitlig övervakning av utsläpp, vilket krävs av de anläggningar som omfattas av lagen om utsläppshandel.

Lagen om utsläppshandel innehåller bestämmelser om beredningen av och beslutsfattandet för hur utsläppsrätterna skall fördelas samt fördelningskriterierna för utsläppsrätterna under utsläppshandelsperioden 2005—2007.

Inför varje utsläppsperiod bereder handels- och industriministeriet i samarbete med de ministerier som berörs ett förslag till nationell fördelningsplan om det totala antalet utsläppsrätter som skall beviljas och om fördelningen av dem mellan de anläggningar som hör till lagens tillämpningsområde. Utsläppsrätterna per anläggning beräknas i enlighet med de detaljerade fördelningskriterier som är angivna i lagen. Stadsrådet fattar beslut om det förslag till nationell fördelningsplan som skall anmälas till kommissionen och om de anläggningsvisa utsläppsrätter som skall beviljas efter kommissionens behandling.

Lagen om utsläppshandel ändrades genom en lag som trädde i kraft den 12 februari 2007 (lagen om ändring av lagen om utsläppshandel 108/2007). Till lagen fogades bestämmelser om metoden för fördelning av utsläppsrätter och fördelningskriterierna för utsläppshandelsperioden 2008—2012. Enligt lagen skall utsläppsrätterna delas ut kostnadsfritt till verksamhetsutövarna. Anläggningarna och delar av deras produktion skall också under perioden 2008—2012 delas in i undergrupper på basis av arten av verksamhet eller den produkt som produceras. För varje undergrupp fastställs särskilda fördelningskriterier.

Det viktigaste fördelningskriteriet för utsläppsrätter är anläggningarnas utsläppshistoria under åren 1998—2002. När utsläppsrätterna för kondenselektricitet beräknas används utsläppshistorien under åren 2000—2003. På de kalkylerade antal utsläppsrätter

som beräknats huvudsakligen utifrån utsläppshistorien tillämpas undergruppsspecifika koefficienter för effektivitet eller för nedskärning. På kondensproduktion tillämpas därtill en så kallad anpassningskoefficient, med vilken antalet utsläppsrätter per anläggning beräknat enligt de detaljerade fördelningskriterier som föreskrivs i lagen anpassas till det totala antalet utsläppsrätter som skall fördelas.

För nya anläggningar som börjar omfattas av utsläppshandelssystemet efter det att beslut om förslaget till nationell fördelningsplan har fattats och för ändringar av anläggningar föreskrivs särskilda fördelningskriterier för utsläppsrätterna. I fråga om dessa nya deltagare tillämpas samma koefficienter för nedskärning och för effektivitet som i fråga om gamla anläggningar.

I lagen om utsläppshandel intogs också de ändringar som länkdirektivet förutsätter gällande rättigheter och skyldigheter som verksamhetsutövarna vid sådana anläggningar som omfattas av lagen om utsläppshandel har i anslutning till de utsläppsminskningar som uppnås med hjälp av Kyotoprotokollets projektbaserade mekanismer dvs. till användningen av projektenheter inom Europeiska unionens utsläppshandelssystem. I förslaget till nationell fördelningsplan för utsläppshandelsperioden 2008—2012 skall det fastställas en procentandel som anger den andel av de kalkylerade utsläppsrätterna för varje anläggning till vilken verksamhetsutövaren högst kan använda projektenheter. Med kalkylerade utsläppsrätter avses det antal utsläppsrätter, på vilket inte har tillämpats undergruppsspecifika koefficienter för effektivitet eller för nedskärning och inte heller någon anpassningskoefficient.

Statsrådet fattade den 22 februari 2007 ett beslut om förslaget till nationell fördelningsplan för Finland för utsläppshandelsperioden 2008—2012, vilket skickades till kommissionen. Det föreslogs att det totala antal utsläppsrätter som skall tilldelas anläggningar inom den handlande sektorn under utsläppshandelsperioden 2008—2012 uppgår till en mängd som motsvarar 197,9 miljoner ton koldioxid. Det totala antalet utsläppsrätter som årligen kan fördelas uppgick således enligt förslaget till 39,6 miljoner ton.

Förslaget till fördelningsplan innehöll en förteckning över de anläggningar som omfattas av utsläppshandelssystemet och de utsläppsrätter som enligt förslaget skall beviljas var och en av dessa. De utsläppsrätter som man avsett bevilja anläggningarna grundade sig på fördelningskriterierna enligt lagen om utsläppshandel (108/2007). För nya deltagare reserverades i förslaget till fördelningsplan utsläppsrätter till en mängd motsvarande 7 miljoner ton koldioxid för hela utsläppshandelsperioden. Reserven är ämnad för sådana anläggningar och ändringar av anläggningar (nya deltagare) som inte ingår i förslaget till nationell fördelningsplan och som tas i kommersiellt bruk eller som skall omfattas av lagens tillämpningsområde innan utsläppshandelsperioden 2008—2012 har gått ut.

I förslaget till fördelningsplan framfördes att det maximala antalet projektmekanismer som får användas är i genomsnitt 5,95 miljoner ton om året, vilket motsvarar cirka 15 procent av det totala antalet utsläppsrätter som föreslagits att skall fördelas. Andelen mekanismer som får användas av de kalkylerade utsläppsrätterna var 11,7 procent. Det maximala antalet mekanismer i relation till de utsläppsrätter som beviljas var störst för kondensproduktionen (35,4 procent) och minst för industriella processer (12,3 procent).

Kommissionen fattade den 4 juni 2007 ett beslut om Finlands nationella fördelningsplan för utsläppsrätter under utsläppshandelsperioden 2008—2012. Enligt kommissionens beslut skall det totala antalet utsläppsrätter skäras ned med 2,042109 miljoner ton koldioxid per år, vilket innebär att det totala antalet utsläppsrätter som årligen får fördelas motsvarar 37,557891 miljoner ton. Kommissionen betraktar ändringar i vissa anläggningar som klassificerats som nya deltagare eller i deras verksamhet samt fördelningskriterierna för dessa som förbjudna korrigeringar i efterhand av det antal utsläppsrätter som tilldelats en anläggning. Enligt kommissionens beslut får projektmekanismer användas inom utsläppshandelssystemet i en utsträckning som motsvarar högst 10 procent av de utsläppsrätter som beviljas var och en av anläggningarna. Enligt kommissionens

beräkningar motsvarade Finlands förslag 15 procent av det totala antalet utsläppsrätter. Kommissionen tar inte ställning till frågan huruvida procentandelen får variera mellan olika undergrupper på det sätt som Finland har föreslagit.

Propositionens mål är att verkställa kommissionens beslut om nationell fördelningsplan för Finland för perioden 2008—2012 till den delen detta förutsätter ändringar i lagen om utsläppshandel.

Det föreslås att bestämmelserna om fördelningskriterierna för utsläppsrätter under utsläppshandelsperioden 2008—2012 skall ändras så att den nedskärning av det totala antalet utsläppsrätter som kommissionen förutsätter görs så att den fördelas relativt jämnt mellan de olika undergrupperna. Därvid skulle den jämna fördelningen mellan de olika undergrupperna av det relativt låga antalet utsläppsrätter som enligt den gällande lagen och förslaget till nationell fördelningsplan får fördelas förbli oförändrad.

I undergrupp A ingår industriella processer, i undergrupp B industrins energiproduktion, i undergrupp C produktion av fjärrvärme och el som produceras i samband därmed, i undergrupp D kondensproduktion och i undergrupp E topp- och reservkraftverk.

Nedskärningen av det totala antalet utsläppsrätter som kommissionen förutsätter skall verkställas genom att koefficienterna för effektivitet och för nedskärning, vilka föreskrivs i lagen om utsläppshandel, ändras undergruppsvis på följande sätt:

	gällande lag	förslag
A	0,95	0,91
B	0,90	0,86
C	0,80	0,77
D	0,33	0,31
E	0,90	0,86

Nya deltagare och fördelningskriterierna för utsläppsrätter som gäller dessa har föreskrivits i lagen. Kommissionen har tolkat förslaget som så att en del av de nya deltagare som fastställts enligt lagen och fördelningskriterierna i fråga om dessa är att betrakta som förbjuden tilldelning av utsläpps-

rätter efter det att beslutet om fördelning av utsläppsrätter har fattats. I propositionen föreslås att de bestämmelser i lagen om utsläppshandel som anses inbegripa förbjuden tilldelning av utsläppsrätter i efterhand upphävs.

I fråga om användningen av projektmekanismer innebär kommissionens beslut att verksamhetsutövare i anläggningar som omfattas av utsläppshandelssystemet sammanlagt kan använda en mängd motsvarande i genomsnitt cirka 3,76 miljoner ton projektenheter om året. Eftersom kommissionen inte tog ställning till frågan om det maximala antalet projektenheter som får användas per anläggning eller undergrupp, kan ändringen göras i beslutet om beviljande av utsläppsrätter. Således är det inte nödvändigt att ändra bestämmelserna i lagen om utsläppshandel om att det totala antalet projektenheter beräknas på grundval av det kalkylerade antalet utsläppsrätter. Det maximala antalet projektenheter som får användas i relation till beviljade utsläppsrätter minskar jämfört med förslaget till fördelningsplan i samtliga undergrupper.

2 Nuläge

2.1 Utsläppshandelsdirektivet

Europaparlamentet och rådet antog i juli 2003 ett direktiv om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen (2003/87/EG; nedan utsläppshandelsdirektivet). Utsläppshandelsdirektivet trädde i kraft den 25 oktober 2003. Direktivet skapar en marknad för utsläppsrätter som omfattar hela gemenskapen. Handeln med utsläppsrätter bygger på tanken att utsläppen skall minskas där det kan ske billigast. Gemenskapens interna utsläppshandelssystem togs i bruk vid ingången av år 2005. Systemet omfattar samtliga 27 medlemsstater inom EU.

Syftet med utsläppshandelsdirektivet är att utsläppen från de sektorer som omfattas av utsläppshandelssystemet kan hållas inom gränserna för den totala utsläppsmängd som fastställts i de nationella fördelningsplanerna för utsläppsrätter. Fördelningen av utsläppsrätter grundar sig på den nationella fördelningsplan för utsläppsrätter som godkänts av

kommissionen. En utsläppsrätt motsvarar ett ton koldioxid. Den nationella fördelningsplanen görs periodvis. Den första perioden är 2005—2007 och efter det övergår man till Kyotoprotokollets åtagandeperiod 2008—2012 och till därpå följande perioder på fem år. Den nationella fördelningsplanen anmäls till Europeiska gemenskapernas kommission och övriga medlemsstater. Kommissionen har rätt att föreslå ändringar i den nationella fördelningsplanen och även rätt att förkasta den. Efter det att kommissionen behandlat planen beviljar medlemsstaterna verksamhetsutövarna utsläppsrätter för varje anläggning.

De anläggningar som omfattas av utsläppshandelssystemet skall ha ett av en behörig myndighet beviljat tillstånd att släppa ut växthusgaser i miljön. Med tillståndet sammanhänger en skyldighet att övervaka och rapportera om utsläppen samt en förpliktelse att årligen till den behöriga myndigheten överlämna det antal utsläppsrätter som motsvarar anläggningens utsläpp under föregående kalenderår. Om en verksamhetsutövare har färre utsläppsrätter än vad som motsvarar de verkliga utsläppen, måste den köpa utsläppsrätter på marknaden. Om verksamhetsutövaren däremot har flera utsläppsrätter än vad de verkliga utsläppen kräver, kan den sälja utsläppsrätter eller behålla dem för kommande bruk.

Utsläppshandelssystemet täcker koldioxidutsläppen från stora industrianläggningar och förbränningsanläggningar med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt. Inom Europeiska gemenskapen omfattar systemet cirka 12 000 anläggningar. Till systemet hör ovan nämnda förbränningsanläggningar, med undantag av förbränningsanläggningar för problemavfall och kommunalt avfall, oljeraffinerier, koksverk, produktion och förädling av järnmetaller, tillverkning av cementklinker, kalk, glas, glasfiber och keramiska produkter vilka överstiger en viss kapacitet samt tillverkning av massa, papper och kartong.

För att enhetligt kunna tillämpa direktivet har kommissionen förutsatt att det i fördelningsplanen för perioden 2008—2012 utöver de industriella förbränningsprocesser som separat uppräknas i direktivet även skall ingå åtminstone förbränningsprocesser vid integ-

rerade stålverk, förbränningsprocesser för framställning av eten och propen i industriell omfattning, förbränningsprocesser för framställning av stenull och kimrök samt förbränningsprocesser för offshoreproduktion av olja och gas.

I Finland hör cirka 350 anläggningar och cirka 170 företag till utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde. Eftersom man i Finland har inbegripit anläggningar med en tillförd effekt på högst 20 megawatt som producerar värme för ett fjärrvärmenät i utsläppshandelssystemet i enlighet med 4 § i lagen om utsläppshandel (683/2003), ökar antalet anläggningar med drygt tvåhundra, dvs. antalet anläggningar är cirka 580.

De utsläppsminskningar som genereras genom Kyotoprotokollets projektbaserade mekanismer i Förenta Nationernas ramkonvention om klimatförändringar kan användas i EU:s utsläppshandelssystem med stöd av det så kallade länkdirektivet. Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/101/EG om ändring av direktiv 2003/87/EG om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen, i överensstämmelse med Kyotoprotokollets projektbaserade mekanismer, nedan länkdirektivet, är en ändring till utsläppshandelsdirektivet, som utfärdades den 27 oktober 2004 och som trädde i kraft den 13 november 2004. Direktivet länkar såsom namnet säger samman de utsläppsminskningar som fås till stånd genom projektbaserade mekanismer med EU:s utsläppshandelssystem. Kyotoprotokollets projektbaserade mekanismer är gemensamt genomförande (Joint Implementation, JI) och mekanismen för en ren utveckling (Clean Development Mechanism, CDM) och de utsläppsenheter som genereras genom dem är utsläppsminskningssenheter (Emission Reduction Unit, ERU; JI-projekt) och certifierade utsläppsminskningar (Certified Emission Reduction, CER; CDM-projekt).

Det centrala målet i länkdirektivet är att ge fler möjligheter att fullgöra skyldigheterna enligt EU:s utsläppshandelssystem till förmånliga kostnader. Detta sänker de totala kostnaderna som uppstår på grund av åtagandena i Kyotoprotokollet och ökar utbudet av utsläppsenheter inom EU:s utsläppshandelssystem. Därutöver är målet att främja efter-

frågan på CER och ERU och därigenom utvecklingen av, övergången till och införandet av teknologi som är skonsam för miljön. En större efterfrågan på CER hjälper de utvecklingsländer som är värdländer för projekt att uppnå målen för en hållbar utveckling.

I enlighet med artikel 11 a i direktivet kan en medlemsstat låta verksamhetsutövare använda ERU och CER som fås från projektverksamhet inom EU:s utsläppshandelssystem. I fråga om kvantitet fastställer länkdirektivet ingen övre gräns för användningen av projektbaserade mekanismer. I direktivets ingress konstateras att varje medlemsstat beslutar om begränsningen för användning av CER och ERU, med beaktande av de tillämpliga bestämmelserna i Kyotoprotokollet och verkställighetsbestämmelserna, för att uppfylla kraven i dessa om att användningen av mekanismer bör vara supplementär till de nationella åtgärderna. I enlighet med artikel 11 a 1 punkten fastställer medlemsländerna i sina nationella fördelningsplaner för perioden 2008—2012 och därpå följande femårsperioder en procentandel för den aktuella perioden som anger till hur stor andel av de utsläppsrätter som fördelats till varje anläggning verksamhetsutövarna kan använda CER och ERU. Varje medlemsstat fastställer själv procentandelen och kommissionen bedömer hur godtagbar den är i samband med godkännandet av den nationella fördelningsplanen.

2.2 Lagen om utsläppshandel och förslag till nationell fördelningsplan för utsläppshandelsperioden 2008—2012

I Finland har utsläppshandelsdirektivet genomförts genom lagen om utsläppshandel (683/2004), vilken trädde i kraft den 4 augusti 2004. De bestämmelser som trädde i kraft i detta sammanhang var nödvändiga med tanke på förberedelserna för utsläppshandeln. Till övriga delar sattes lagen om utsläppshandel i kraft genom en förordning (1083/2004) av den 9 december 2004 och bestämmelserna i lagen om utsläppshandel trädde i sin helhet i kraft den 15 december 2004.

Lagen om utsläppshandel tillämpas på koldioxidutsläpp från i lagen definierade anläggningar inom energisektorn samt stål-,

mineral- och skogsindustrin samt från vissa anläggningar inom den kemiska industrin. De viktigaste bestämmelserna i lagen om utsläppshandel gäller fördelning, registrering, överlåtelse och överlämnande av utsläppsrätter samt tillstånd för utsläpp av växthusgaser och pålitlig övervakning av utsläpp, vilket krävs av de anläggningar som omfattas av lagen om utsläppshandel. En verksamhetsutövare vid en anläggning måste ansöka om tillstånd för utsläpp av växthusgaser. En pålitlig övervakning av koldioxidutsläppen är en viktig utgångspunkt vid tillståndsprövningen. Tillståndet är förenat med en skyldighet att följa med och rapportera om utsläppen. Tillståndet beviljas per anläggning av Energimarknadsverket, som är utsläppshandelsmyndighet.

Lagen om utsläppshandel innehåller bestämmelser om beredningen av och beslutsfattandet för hur utsläppsrätterna skall fördelas samt fördelningskriterierna för utsläppsrätterna under utsläppshandelsperioden 2005—2007.

Inför varje utsläppsperiod bereder handels- och industriministeriet i samarbete med de ministerier som berörs ett förslag till nationell fördelningsplan om det totala antalet utsläppsrätter som skall beviljas och om fördelningen av dem mellan de anläggningar som hör till lagens tillämpningsområde. Utsläppsrätterna per anläggning beräknas i enlighet med de detaljerade fördelningskriterier som är angivna i lagen. Stadsrådet fattar beslut om det förslag till nationell fördelningsplan som skall anmälas till kommissionen och om de anläggningsvisa utsläppsrätter som skall beviljas efter kommissionens behandling.

Lagen om utsläppshandel ändrades genom en lag som trädde i kraft den 12 februari 2007. Till lagen fogades bestämmelser om metoden för fördelning av utsläppsrätter och fördelningskriterierna för utsläppshandelsperioden 2008—2012. Enligt lagen skall utsläppsrätterna delas ut kostnadsfritt till verksamhetsutövarna. Anläggningarna och delar av deras produktion skall också under perioden 2008—2012 delas in i undergrupper på basis av arten av verksamhet och den produkt som produceras. För varje undergrupp fastställs särskilda fördelningskriterier. I under-

grupp A ingår industriella processer, i undergrupp B industrins energiproduktion, i undergrupp C produktion av fjärrvärme och el som produceras i samband därmed, i undergrupp D kondensproduktion och i undergrupp E topp- och reservkraftverk.

Det centrala fördelningskriteriet för utsläppsrätter är anläggningarnas utsläppshistoria under åren 1998—2002. När utsläppsrätterna för kondenselektricitet beräknas används utsläppshistorien under åren 2000—2003. På de kalkylerade antal utsläppsrätter som beräknats huvudsakligen utifrån utsläppshistorien tillämpas undergruppspecifika koefficienter för effektivitet eller för nedskärning. Det kalkylerade antalet utsläppsrätter för industriella processer och industrins energiproduktion skärs ned minst och det kalkylerade antalet för kondenselektricitet mest. Den koefficient för effektivitet som tillämpas på industriella processer är 0,95 och den som tillämpas på industrins energiproduktion samt på reserv- och toppkraftverk är 0,90. Den koefficient för nedskärning som tillämpas på produktion av fjärrvärme och på produktion av el i samband därmed är 0,80 och den som tillämpas på produktion av kondenselektricitet 0,33. På kondensproduktion tillämpas därtill en så kallad anpassningskoefficient, med vilken antalet utsläppsrätter per anläggning beräknat enligt de detaljerade fördelningskriterier som föreskrivs i lagen anpassas till det totala antalet utsläppsrätter som skall fördelas.

För nya anläggningar som börjar omfattas av utsläppshandelssystemet efter det att beslut om förslaget till nationell fördelningsplan har fattats och för ändringar av anläggningar föreskrivs särskilda fördelningskriterier för utsläppsrätterna. I fråga om dessa nya deltagare tillämpas samma koefficienter för nedskärning och för effektivitet som i fråga om gamla anläggningar.

I lagen om utsläppshandel intogs också de ändringar som länkdirektivet förutsätter gällande rättigheter och skyldigheter som verksamhetsutövarna vid sådana anläggningar som omfattas av lagen om utsläppshandel har i anslutning till de utsläppsminskningar som genereras med hjälp av Kyotoprotokollets projektbaserade mekanismer dvs. till användningen av projektenheter inom Europe-

iska unionens utsläppshandelssystem. I förslaget till nationell fördelningsplan för utsläppshandelsperioden 2008—2012 skall det fastställas en procentandel som anger den andel av de kalkylerade utsläppsrätterna för varje anläggning till vilken verksamhetsutövaren högst kan använda projektenheter. Med kalkylerade utsläppsrätter avses det antal utsläppsrätter, på vilket inte har tillämpats undergruppspecifika koefficienter för effektivitet eller för nedskärning och inte heller någon anpassningskoefficient.

Statsrådet fattade den 22 februari 2007 ett beslut om förslaget till nationell fördelningsplan för Finland för utsläppshandelsperioden 2008—2012, vilket skickades till kommissionen. Det föreslogs att det totala antalet utsläppsrätter som skall tilldelas anläggningarna inom den handlande sektorn under utsläppshandelsperioden 2008—2012 uppgår till en mängd som motsvarar 197,9 miljoner ton koldioxid. Den totala mängden utsläppsrätter som årligen kunde fördelas uppgick alltså enligt förslaget till 39,6 miljoner ton.

Förslaget till fördelningsplan innehöll en förteckning över de anläggningar som omfattas av utsläppshandelssystemet och de utsläppsrätter som enligt förslaget skall beviljas var och en av dessa. De utsläppsrätter som man avsett bevilja anläggningarna grundade sig på fördelningskriterierna enligt lagen om utsläppshandel (108/2007). För nya deltagare reserverades i förslaget till fördelningsplan utsläppsrätter till en antal motsvarande 7 miljoner ton koldioxid för hela utsläppshandelsperioden. Reserven är ämnad för sådana anläggningar och ändringar av anläggningar (nya deltagare) som inte ingår i förslaget till nationell fördelningsplan och som tas i kommersiellt bruk eller som skall omfattas av lagens tillämpningsområde innan utsläppshandelsperioden 2008—2012 har gått ut.

I förslaget till fördelningsplan föreslogs att det maximala antalet projektmekanismer som får användas är i genomsnitt 5,95 miljoner ton om året, vilket motsvarar cirka 15 procent av det totala antalet utsläppsrätter som föreslagits att skall fördelas. Andelen mekanismer som får användas av de kalkylerade utsläppsrätterna var 11,7 procent. Det maximala antalet mekanismer i relation till de ut-

släppsrätter som beviljas var störst för kondensproduktionen (35,4 procent) och minst för industriella processer (12,3 procent).

2.3 Verkställandet av utsläppshandelsdirektivet på Åland

Verkställandet av utsläppshandelsdirektivet på Åland hör enligt 18 § 10 punkten och 18 § 22 punkten i självstyrelselagen för Åland (1991/1144) till landskapets lagstiftningsbehörighet.

Direktivet har verkställts på Åland genom en landskapslag som utfärdats som en s.k. blankettlag (ÅFS 60/2005). Bestämmelserna i utsläppshandelslagen är med stöd av lagen med vissa undantag direkt tillämpliga i landskapet. Närmare bestämmelser om behörighetsfördelningen mellan riket och landskapet när det gäller fördelningen av utsläppsrätter och annan förvaltning föreskrivs genom en överenskommelseförordning (ÅFS 5/2006 eller FFS 87/2006).

Med stöd av landskapslagstiftningen utarbetar Ålands landskapsregering för kommissionen ett separat förslag gällande utsläppsrätter som skall tilldelas anläggningar på Åland samt beviljar utsläppsrätter för dem. Vidare ansvarar landskapsregeringen för ändring, justering och annullering av utsläppsrätter för åländska anläggningar. För registreringen av utsläppsrätter och andra ärenden som gäller utsläppsregistret ansvarar dock Energimarknadsverket.

De ändringar i lagen om utsläppshandel som föreslås i regeringens proposition blir med stöd av landskapslagen direkt tillämpliga i landskapet. Behörighetsfördelningen mellan landskapet och riket ordnas i enlighet med överenskommelseförordningen på samma sätt som under den första utsläppshandelsperioden 2005—2007.

2.4 Kommissionens beslut om nationella fördelningsplaner för perioden 2008—2012

Meddelande från kommissionen

Kommissionen utfärdade de första besluten om nationella fördelningsplaner för perioden

2008—2012 den 29 november 2006. Samtidigt publicerade kommissionen ett meddelande (KOM(2006) 725 slutlig) om bedömning av nationella fördelningsplaner avseende utsläppsrätter för växthusgaser för den andra handelsperioden inom EU:s system för handel med utsläppsrätter. I kommissionens meddelande redogörs för hur kommissionen bedömer den totala mängden utsläppsrätter i varje fördelningsplan, det maximala antalet projektmekanismer enligt Kyotoprotokollet som får användas samt de flesta andra detaljerade fördelningsbestämmelser om fördelningen av utsläppsrätter enligt fördelningsplanerna.

Vid fastställandet av det totala antalet utsläppsrätter, dvs. utsläppstaket, utgår kommissionen från de verifierade koldioxidutsläppen år 2005 för de anläggningar som omfattas av EU:s utsläppshandelssystem i varje medlemsstat, förändringen av koldioxidintensiteten i kommissionens scenario enligt PRIMES-modellen ("mild koldioxidrestrktion och ingen avskiljning och lagring av koldioxid) under åren 2005—2010 minskat med 0,5 procent per år samt den ekonomiska tillväxten i varje medlemsstat åren 2005—2010. Till de verifierade utsläppen inom den handlande sektorn år 2005 fogas oberoende verifierade utsläpp från nya förbränningsanläggningar under perioden 2008—2012. Därtill bedömer kommissionen om en medlemsstat klarar av att uppfylla sina åtaganden om begränsning och minskning av utsläpp enligt Kyotoprotokollet. Kommissionen kan också skära ner den totala mängden på den grund att en medlemsstat inte på ett trovärdigt sätt kan uppfylla sitt åtagande om begränsning och minskning av utsläpp enligt Kyotoprotokollet.

Kommissionen framför i sitt meddelande på vilket sätt den bedömer det godtagbara maximala antalet Kyotomekanismer som får användas. Om bedömningen enligt kommissionens beräkningsregel visar att de anläggningar som omfattas av EU:s utsläppshandelssystem får utnyttja de utsläppscertifikat som genereras genom de projektbaserade mekanismerna i den aktuella medlemsstaten till en andel om högst 10 procent, anser kommissionen att anläggningarna skall få utnyttja utsläppscertifikat upp till minst 10 pro-

cent. I praktiken har kommissionen i sina beslut om nationella fördelningsplaner räknat ut hur mycket det maximala antalet projektmekanismer som kan användas är i förhållande till det totala antalet utsläppsrätter. Kommissionen har inte tagit ställning till om användningen av projektmekanismer kan vara olika stor för olika typer av anläggningar.

Kommissionen konstaterar i sitt meddelande att justeringar efter det slutgiltiga beslutet om den nationella fördelningen enligt artikel 11.2 i handelsutsläppsdirektivet om fördelningen av utsläppsrätter får göras enbart, om en anläggning stängs under perioden eller om fördelning görs till nya medlemmar från den i förväg bestämda reserven (ex post-förbud). I sina beslut om medlemsstaternas fördelningsplaner betraktar kommissionen såsom nya deltagare endast nya anläggningar eller investeringar som ökar kapaciteten i sådana delar av anläggningar som släpper ut koldioxid.

Kommissionens beslut angående förslaget till nationell fördelningsplan för Finland

Kommissionen meddelade den 4 juni 2007 ett beslut om nationell fördelningsplan för Finland för perioden 2008—2012. Kommissionen har gjort sin bedömning av Finlands fördelningsplan i enlighet med de riktlinjer som den antagit i sitt meddelande av den 29 november 2006. År 2005 var utsläppen inom den handlande sektorn emellertid exceptionellt låga, dvs. endast 33,1 miljoner ton koldioxid. Åren 2001—2004 varierade utsläppen inom sektorn för utsläppshandel mellan 39 och 49 miljoner ton och de faktiska utsläppen inom utsläppshandelssektorn år 2006 var 44,6 miljoner ton. Kommissionen har beaktat de exceptionella förhållanden som rådde i Finland år 2005, vilka innebar en onormalt stor nettoimport av elektricitet och produktion av vattenkraft i Finland. Under år med stor vattenkraftsproduktionen är nettoimporten av elektricitet från den nordiska elmarknaden betydande, emedan Finland är en stor nettoexportör av elektricitet till samma marknad under de år när produktionen av vattenkraft på den nordiska elmarknaden är låg. Den ökade nettoexporten av el från Fin-

land grundar sig närmast på den ökade produktionen av kondenskraft i Finland, medan den ökade nettoimporten å sin sida har samband med den minskade elproduktionen vid de finländska kondensanläggningarna. Kommissionen konstaterar i sitt beslut att skillnaden mellan de ”normala” utsläppen från produktionen av kondenskraft för år 2005, dvs. 9,095524 miljoner ton, och de faktiska utsläppen från kondensproduktionen, dvs. 3,3 miljoner ton, är 5,795524 miljoner ton. Kommissionen har justerat de verifierade utsläppssiffrorna från utsläppshandelssektorn för år 2005 genom att addera 5,795524 miljoner ton till de verifierade utsläppssiffrorna. Kommissionen har vidare justerar Finlands koldioxidintensitet enligt PRIMES-modellen.

Nedan följer de viktigaste kraven på ändringar i Finlands fördelningsplan som kommissionen har presenterat och kommentarerna därtill:

Det totala antalet utsläppsrätter skall minskas med 2,042109 miljoner CO₂ ton om året, dvs. det totala antalet utsläppsrätter per år uppgår till 37,557891 miljoner ton.

Andelen utsläpp från de anläggningar som tillkommer i systemet under perioden 2008—2012, dvs. förbränningsprocesser för den petrokemiska industrin och framställningen av stenu, får vara högst 0,4 miljoner ton om året (ingår i det totala antalet enligt punkt 1). För deras del skall de uppgifter om utsläppshistoria som skall används vid fördelningen av utsläppsrätter vara verifierade av en oberoende kontrollör.

Kommissionen tolkar en rad förändringar gällande vissa anläggningar som klassificeras som nya deltagare eller deras verksamhet samt fördelningskriterierna för dessa som en retroaktiv justering (ex post) av mängden utsläpp som tilldelats anläggningarna, vilken strider mot kriterierna. Bland sådana nämns speciellt förändringar i produktionskapaciteten vid massa- och pappersfabriker samt förändringar vid oljeraffinaderier. Därtill tolkar kommissionen även jämkningen av antalet utsläppsrätter och användningen av anpassningskoefficienten som förbjudna retroaktiva justeringar. När det gäller den sistnämnda baserar sig kommissionens beslut på ett missförstånd, eftersom anpassningskoefficienter-

na tillämpas vid beslut om beviljande av utsläppsrätter enligt artikel 11.2 i utsläppshandelsdirektivet.

Det maximala antalet projektmekanismer som får användas inom utsläppshandelsystemet får vara högst 10 procent av de utsläppsrätter som beviljas var och en av anläggningarna. Enligt kommissionens beräkningar motsvarade Finlands förslag 15 procent av det totala antalet utsläppsrätter. Kommissionen tar inte ställning till frågan huruvida olika procentandelar kan tillämpas på olika undergrupper på det sätt som Finland har föreslagit.

Antalet utsläppsrätter som avses bli tilldelade varje anläggning som är belägen på Åland, inkluderas i förteckningen över anläggningar. Detta antal fastställs enligt de allmänna principer som ingår i den nationella fördelningsplanen.

I kommissionens beslut konstateras, att den nationella fördelningsplanen får ändras utan kommissionens förhandsgodkännande, om ändringen består av justeringar av anläggningsspecifika tilldelningar inom ramen för den totala mängd som skall tilldelas anläggningar som förtecknas i planen, och ändringarna görs till följd av högre datakvalitet eller för att minska den andel utsläppsrätter som skall fördelas gratis.

Frågan om statsstöd behandlas under punkterna 20 och 30 i motiveringarna till kommissionens beslut. Motiveringarna baserar sig delvis på ett missförstånd, men av dem framgår dock att kommissionen möjligen kommer att tolka övertilldelningen av utsläppsrätter som förbjudet statsstöd. I skäl 20 i motiveringarna konstateras att ”... Kommissionen kan inte utesluta att vissa anläggningar kommer att få en sådan tilldelning som överstiger det förväntade behovet. Av denna anledning kan kommissionen inte utesluta att statsstöd i anslutning till en sådan tilldelning delvis skulle kunna tolkas som otillämpbar på den gemensamma marknaden, om den skulle bli bedömd utifrån artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget.” Därtill konstateras det i punkt 30 i motiveringarna att ”... Om Finland skulle ändra sin nationella fördelningsplan på ett icke-diskriminerande sätt enligt artikel 2 i detta beslut och vederbörligen tar hänsyn till kommissionens bedömningar i

skäl 20, anser kommissionen att allt potentiellt stöd troligen är förenligt med den gemensamma marknaden om stödet skulle granskas i enlighet med artiklarna 87 och 88 i fördraget.”

Kommissionens beslut gällande andra medlemsstaters fördelningsplaner

Kommissionen hade i slutet av juni 2007 fattat beslut om 23 medlemsstaters nationella fördelningsplaner för perioden 2008—2012. Bland dessa finns fördelningsplanerna för de allra största medlemsstaterna. De aktuella 23 medlemsstaterna framlade i sina fördelningsplaner att de tilldelar utsläppsrätter till en mängd som motsvarar sammanlagt 2 101,64 miljoner ton koldioxid. Kommissionen gjorde nedskärningar i flera fördelningsplaner och det totala antalet utsläppsrätter som kommissionen godkände för dessa 23 medlemsstater, dvs. utsläppstaket är 1 903,43 miljoner ton, vilket motsvarar 90,5 procent av det totala antal som medlemsstaterna lagt fram. Kommissionen godkände endast Förenade kungadömet, Frankrikets och Sloveniens förslag till totalt antal utsläppsrätter utan nedskärningar. Av dessa drog Frankrike tillbaka sin ursprungliga fördelningsplan från kommissionens behandling och ändrade det totala antalet utsläppsrätter enligt kommissionens beräkningsregel.

De största nedskärningarna gjorde kommissionens i fördelningsplanerna för Lettland (tak 42,8 procent av den föreslagna mängden), Estland (tak 52,2 procent av den föreslagna mängden) och Litauen (tak 53 procent av den föreslagna mängden). Kommissionen skar ner 6 procent eller mindre av det totala antalet utsläppsrätter som föreslagits av Tyskland, Finland, Irland, Nederländerna och Spanien.

Som maximalt antal Kyotomekanismer som får användas godkände kommissionen 10 procent av det totala antalet utsläppsrätter eller i fråga om 16 medlemsstater en lägre maximal mängd än detta i enlighet med medlemsstatens förslag. För Frankrikes, Tysklands, Italiens, Spaniens, Sloveniens och Litauens del godkände kommissionen en högre procentandel än 10 procent.

Kommissionen krävde i sina beslut att alla punkter som den tolkade som tilldelning av utsläppsrätter i efterhand slopas. Dessutom föreslog kommissionen andra ändrings- och kompletteringskrav i de flesta nationella fördelningsplanerna.

2.5 Utvecklingen av utsläppen inom den handlande sektorn åren 1998—2006

I Finland har koldioxidutsläppen inom den handlande sektorn klart ökat sedan år 1990. De bakomliggande orsakerna till den stigande trenden för utsläppen inom den handlande sektorn är en gynnsam utveckling för produktionen i vissa industrigrenar och fjärrvärmens framgång inom uppvärmningen av byggnader. Från början av den granskningsperiod 1998—2002 som används som grund vid fördelningen av utsläppsrätter (för kondenskraften 2000—2003) fram till slutet av år 2006 har de årliga koldioxidutsläppen inom den handlande sektorn rört sig mellan 33,7 och 49,4 miljoner ton. I siffrorna ingår förbränningsprocesser vid tillverkning av eten, propen och butadien samt stenull, vilka tas med i utsläppshandelssystemet under perioden 2008—2012. De kraftiga variationerna i kondenskraftsproduktionen orsakar svängningar i de årliga utsläppen inom den handlande sektorn. De år när produktionen av vattenkraft är stor på den nordiska elmarknaden, är nettoimporten av elektricitet från den nordiska elmarknaden betydande, vilket leder till att de finländska kondensanläggningarna står nästan helt stilla. Finland är en betydande elexportör under de år när produktionen av vattenkraft på den nordiska elmarknaden är liten. Den ökade nettoexporten av el från Finland grundar sig närmast på den ökade produktionen av kondenskraft i Finland. De kraftiga variationerna i produktionen av kondenskraft visar sig i form av förändringar i koldioxidutsläppen inom den handlande sektorn.

Variationerna i industrins utsläpp uppstår i huvudsak av konjunktursvängningar i produktionen, medan utsläppsökningen anknyter till utbyggnaden av produktionskapaciteten. Ökningen av produktionen inom fjärrvärme-sektorn och också ökningen av utsläppen be-

ror på att fjärrvärmens marknadsandel på uppvärmningsmarknaden har stigit.

Inom den handlande sektorn har man under granskningsperioden 1998—2002, som använts vid fördelningen av utsläppsrätter, och också därefter vidtagit åtgärder för att reducera utsläppen. Dessa åtgärder är bland annat en övergång från bränslen med låga utsläpp till bränslen utan utsläpp, effektivisering av processerna och minskande av förbrukningen. Enligt handels- och industriministeriets bedömning skulle utsläppen inom den handlande sektorn år 2005 ha varit över två miljoner ton större än utan de aktiva åtgärder som vidtagits de senaste åren.

Under perioden 2005—2007 var de verifierade utsläppen för de anläggningar som omfattas av den handlande sektorn 33,1 miljoner ton och år 2006 44,6 miljoner ton. Utsläppen ökade från år 2005 till år 2006 inom alla handlande sektorer och i alla undergrupper enligt lagen om utsläppshandel.

På sommaren 2007 fås uppgifter om de verifierade utsläppen från de anläggningar som hör till den handlande sektorn år 2005 och 2006. Därtill känner man till uppgifterna om utsläppen från framställningen av eten, propen och butadien samt stenull, vilka tas med i utsläppshandeln under perioden 2008—2012. År 2006 var med tanke på energiproduktionen och förbrukningen mer genomsnittlig än år 2005.

För förberedningen inför verkställandet av kommissionens beslut om Finlands fördelningsplan har uppgifterna om utsläppen per anläggningar år 2006 indelats i undergrupper enligt lagen om utsläppshandel och förslaget till fördelningsplan. De uppskattade utsläppen för olika undergrupper år 2006 har jämförts med antalet utsläppsrätter enligt Finlands förslag till fördelningsplan. För undergrupp A (industriella processer) och undergrupp B (energiproduktion inom industrin) är utsläppsrätterna enligt fördelningsplanen större än motsvarande utsläpp år 2006. Utsläppsrätterna för undergrupp C (fjärrvärme och kombianläggningar inom fjärrvärmesektorn) är något mindre än utsläppen år 2006. Utsläppen i undergrupp D (kondensproduktion) år 2006 var mångdubbla i jämförelse med utsläppsrätterna enligt fördelningsplanen.

	utsläpp år 2006 miljoner ton (uppskattning)	utsläppsrätter i förslaget fördelningsplan
--	---	--

A	11,8	13,8
B	7,6	8,2
C	14,0	12,6
D	11,6	3,4

I undergrupp A tar man år 2007 i bruk betydande utbyggningar av industriella processer, för vilka det inte uppstod utsläpp eller för vilka utsläppen var små år 2006. De utbyggningar som tas i drift i undergrupp A år 2007 kommer uppskattningsvis att orsaka utsläpp motsvarande en miljon ton koldioxid. I undergrupp B ökar den kapacitetskoefficient som beskriver tillväxten inom processindustrin antalet utsläppsrätter från det antal utsläppsrätter som räknats enligt utsläppshistorian och också i jämförelse med utsläppen år 2006.

2.6 Utvärdering av nuläget

Inriktande av nedskärningen av det totala antalet utsläppsrätter

Beredningen av fördelningskriterierna enligt lagen om utsläppshandel för utsläppshandelsperioden 2008—2012 bygger på det totala antalet utsläppsrätter i förslaget till nationell fördelningsplan, dvs. en mängd motsvarande 39,6 miljoner ton koldioxid per år. Kommissionen skar i sitt beslut om förslaget till nationell fördelningsplan för Finland ner den årliga totalmängden med cirka 2 miljoner ton. Kommissionen tar i sitt beslut inte ställning till på vilket sätt denna nedskärning skall inriktas.

Utsläppshandelsperioden börjar vid ingången av år 2008. Beräkningen av utsläppsrätter per anläggning grundar sig på uppgifterna om anläggningarnas utsläppshistoria enligt lagen om utsläppshandel och andra uppgifter enligt de detaljerade fördelningskriterierna. Anläggningarnas verksamhetsutövare har också ansökt om utsläppsrätter enligt 33 § i lagen. I ansökningarna uppges inte an-

talet utsläppsrätter som ansöks. De undergruppsspecifika koefficienterna för effektivitet och nedskärning enligt lagen om utsläppshandel eller den anpassningskoefficient som tillämpas på undergrupp D (kondensproduktion) inverkar inte på den detaljerade grundberäkningen av utsläppsrätter per anläggning eller på ansökningarna om utsläppsrätter. Koefficienterna tas med i beräkningen av utsläppsrätter per anläggning först i slutskedet. Med tanke på det praktiska verkställandet kan den nedskärning som kommissionens beslut kräver genomföras utan något behov av nya uppgifter och utan att ändra den detaljerade beräkningen per anläggning genom att man ändrar de koefficienter som fastställts i lagen. Med tanke på tidtabellen för besluten om beviljande för enskilda anläggningar bör nödvändiga ändringar göras i koefficienterna enligt lagen om utsläppshandel.

När fördelningskriterierna för utsläppshandelsperioden bereddes hade man inte tillgång till uppgifter om de verifierade utsläppen för de anläggningar som hörde till den handlande sektorn för år 2006. Utsläppsuppgifterna för år 2005 kom med i beredningens slutskede, men utsläppen var exceptionellt låga under år 2005, varför det inte var motiverat att uppskatta fördelningen av utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2008—2012 på grundval av uppgifterna från år 2005. Nu har man även tillgång till uppgifter om verifierade utsläpp för anläggningar inom den handlande sektorn för år 2006. De kan utnyttjas vid inriktandet av den nedskärning som kommissionen förutsätter på olika undergrupper.

Antalet utsläppsrätter enligt förslaget till nationell fördelningsplan är för undergrupp A (industriella processer) och undergrupp B (energiproduktion inom industrin) större än de uppskattade utsläppen för de aktuella undergrupperna år 2006. Utsläppen minskar delvis till följd av övergången till bränslen med lågt utsläpp eller utan utsläpp och genom att effektivera processerna. Dessa kan betraktas som tidiga åtgärder för att minska utsläppen. I undergrupp A tar man år 2007 i bruk betydande utbyggningar av industriella processer, för vilka det inte uppstod utsläpp eller för vilka utsläppen var små år 2006. De

utbyggningar som tas i drift i undergrupp A år 2007 kommer uppskattningsvis att orsaka utsläpp motsvarande drygt en miljon ton koldioxid. Enligt jämförelseberäkningen ser det emellertid ut som om fördelningen av utsläppsrätter till undergrupperna A och B i enlighet med förslaget till fördelningsplan rätt väl motsvarar dessa undergruppers behov, dvs. de genomsnittliga utsläppen åren 2008—2012. I fördelningen per anläggning finns det emellertid stora skillnader, som i huvudsak beror på de åtgärder som genomförts under granskningsperioden 1998—2002 eller efter detta.

Utsläppsrätterna för undergrupp C (fjärrvärme och kombianläggningar inom fjärrvärmesektorn) är något mindre än utsläppen år 2006. Utsläppen i undergrupp D (kondensproduktion) år 2006 var mångdubbla i jämförelse med utsläppsrätterna enligt fördelningsplanen.

I beräkningen av utsläppsrätter enligt förslaget till fördelningsplan har man använt de undergruppsspecifika koefficienter för effektivitet och för nedskärning som föreskrivs i lagen om utsläppshandel. Koefficienterna för effektivitet och nedskärning återspeglar inte i sig behovet att minska de faktiska utsläppen eller behovet att handla utsläppsrätter i olika undergrupper.

Den totala mängden projektenheter som får användas

Enligt 31 s § i lagen om utsläppshandel, sådan som den lyder i lagen 108/2007, skall i förslaget till nationell fördelningsplan för utsläppshandelsperioden 2008—2012 fastställas en procentandel som anger till högst hur stor andel av de kalkylerade utsläppsrätterna för en enskild anläggning för hela utsläppshandelsperioden en verksamhetsutövare kan använda de projektenheter som genererats genom Kyotomekanismerna. Det maximala antalet beräknas utgående från de kalkylerade utsläppsrätter enligt 31 d—31 r § som gäller de detaljerade fördelningskriterierna för utsläppsrätter, på vilka det inte har tillämpats undergruppsspecifika koefficienter för effektivitet eller för nedskärning och inte heller någon anpassningskoefficient. Den procentandel som skall fastställas utgående

från antalet kalkylerade utsläppsrätter för en anläggning är lika stor för alla anläggningar. Det totala antalet projektenheter som får användas har inte fastställts i lagen. Den centrala motiveringen var att det maximala antalet fastställs av kommissionen i dess beslut om förslaget till nationell fördelningsplan.

I förslaget till nationell fördelningsplan föreslogs att det maximala antalet projektbaserade mekanismer som får användas, dvs. projektenheter, är i genomsnitt 5,95 miljoner ton om året, vilket är cirka 15 procent av det totala antalet utsläppsrätter som föreslagits att skall fördelas. Andelen mekanismer som får användas av de kalkylerade utsläppsrätterna var 11,7 procent. Det maximala antalet mekanismer i relation till de utsläppsrätter som beviljas var störst för kondensproduktionen (35,4 procent) och minst för industriella processer (12,3 procent).

Kommissionen slog i sitt beslut om förslaget till nationell fördelningsplan för Finland fast att projektbaserade mekanismer får användas inom utsläppshandelssystemet i en utsträckning som motsvarar högst 10 procent av de utsläppsrätter som beviljas var och en av anläggningarna. Enligt kommissionens beräkningar motsvarade Finlands förslag 15 procent av det totala antalet utsläppsrätter. Kommissionen tar inte ställning till frågan huruvida olika procentandelar kan tillämpas på olika undergrupper på det sätt som Finland har föreslagit.

I punkt 25 i kommissionens meddelande ”Kompletterande riktlinjer för fördelningsplaner för EU:s system för handel med utsläppsrätter perioden 2008—2012” (KOM(2005) 703 slutlig) konstaterar kommissionen att medlemsstaterna själva kan välja om gränsen skall gälla för varje anläggning för sig, eller om den skall tillämpas på alla anläggningar tillsammans. För att åstadkomma större flexibilitet rekommenderas medlemsstaterna att tillämpa gränsen för hela utsläppshandelsperioden och för alla anläggningar tillsammans.

Kommissionens beslut innebär att verksamhetsutövare i anläggningar som omfattas av utsläppshandelssystemet sammanlagt kan använda en mängd motsvarande i genomsnitt cirka 3,76 miljoner ton projektenheter om året. Eftersom kommissionen inte tog ställ-

ning till det maximala antalet projektenheter per anläggning eller undergrupp som får användas, kan ändringen göras i beslutet om beviljande av utsläppsrätter. Således är det inte nödvändigt att ändra bestämmelserna i lagen om utsläppshandel om att det totala antalet projektenheter beräknas på grundval av det kalkylerade antalet utsläppsrätter. Det totala antalet projektenheter som används i relation till beviljade utsläppsrätter minskar i jämförelse med förslaget till fördelningsplan i samtliga undergrupper.

Övriga ändringsbehov

Nya deltagare under utsläppshandelsperioden 2008—2012 definieras i 31 m § i lagen om utsläppshandel, sådan den lyder i lag 108/2007. Motsvarande definitioner ingår också i förslaget till nationell fördelningsplan.

Kommissionen har undersökt de bestämmelser i fördelningsplanen som avser den planerade tilldelningen av utsläppsrätter från de nya deltagarnas reserv för en ökning av produktionen och motsvarande utsläpp, då den utsläppsrelaterade verksamhet som genomförs i den aktuella anläggningen förblir densamma. Kommissionen anser i motiveringarna till beslutet att sådan produktionsökning som sker efter det att den nationella fördelningsplanen har anmälts till kommissionen inte kan infogas i definitionen av en ny deltagare i enlighet med utsläppshandelsdirektivet. I avslutningsdelen hänvisar kommissionen i stället för till den nationella fördelningsplanen till fördelningen av utsläppsrätter per anläggning enligt artikel 11.2 i direktivet, vilket i Finland motsvarar beslutet om beviljande av utsläppsrätter. Kommissionen anser förändringar i produktionskapaciteten vid massa- och pappersfabriker, förändringar vid oljeraffinaderier, jämkningen av antalet utsläppsrätter och anpassningen av kalkylerade utsläppsrätter till fördelbara utsläppsrätter, dvs. användningen av anpassningskoefficienten, som retroaktiva justeringar som strider mot direktivet. Kommissionen konstaterar att fördelningen av utsläppsrätter inte får ändras efter ett beslut enligt artikel 11.2 i direktivet.

I 31 m § 8 och 10 punkten i lagen definieras såsom nya deltagare en ändring av produktionskapaciteten för massa eller papper till följd av en investering samt av kommissionen avsedda förändringar i oljeraffinaderi. Fördelningskriterierna för utsläppsrätter angående dessa föreskrivs i 31 p och 31 q i lagen om utsläppshandel. Därtill definieras som ny deltagare i 31 m § 9 punkten i lagen produktionsökning i en anläggning, vars produktion av värme eller ånga ersätter produktionen av värme eller ånga i industriella förbränningsanläggningsenheter eller andra motsvarande industriella förbränningsprocesser som inte hör till lagens tillämpningsområde. I det sist nämnda är det fråga om en produktionsökning i en anläggning enligt kommissionens beslut, vilket sker efter beslutet om fördelning av utsläppsrätter. Fördelningskriterierna föreskrivs i 31 o § 3 momentet.

Besluten om jämkning av anläggningsspecifika utsläppsrätter görs i samband med beslutet om beviljande av utsläppsrätter. Likaså tillämpas anpassningskoefficienten i beslutet om beviljande av utsläppsrätter för att jämka de anläggningsspecifika utsläppsrätterna som beräknats enligt fördelningskriterierna i lagen med det totala antalet utsläppsrätter som skall fördelas. När det gäller dessa är det inte fråga om ändringar som görs efter beslutet om fördelningen av utsläppsrätter.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 Målsättning

Målet med propositionen är att verkställa kommissionens beslut om förslaget till nationella fördelningsplan för Finland för perioden 2008—2012. Inriktandet av nedskärningen av det totala antalet utsläppsrätter på de anläggningar som omfattas av utsläppshandelssystemet förutsätter ändringar i de fördelningskriterier som föreskrivits i lagen. Nya deltagare och fördelningskriterierna för utsläppsrätter som gäller dessa har föreskrivits i lagen. Kommissionen har tolkat en del av de nya deltagare som fastställts enligt lagen och fördelningskriterierna i fråga om dessa som förbjuden tilldelning av utsläpps-

rätter efter det att beslutet om fördelning av utsläppsrätter har fattats. I lagen skall de bestämmelser som betraktas som förbjuden tilldelning av utsläppsrätter i efterhand slopas.

3.2 De viktigaste förslagen

Ändringar i koefficienterna för effektivitet och för nedskärning

Det föreslås att bestämmelserna i 3 b kapitlet om fördelningskriterierna för utsläppsrätter under utsläppshandelsperioden 2008—2012 ändras så att den nedskärning av det totala antalet utsläppsrätter som kommissionen förutsätter görs så att den fördelas relativt jämnt mellan de olika undergrupperna. Därvid skulle den jämna fördelningen mellan de olika undergrupperna av de relativt små mängderna utsläppsrätter som enligt den gällande lagen och förslaget till nationell fördelningsplan får fördelas förbli oförändrad.

Nedskärningen av det totala antalet utsläppsrätter som kommissionen förutsätter skall verkställas genom att koefficienterna för effektivitet och för nedskärning i lagen ändras undergruppsvis på följande sätt:

	gällande lag	förslag
A	0,95	0,91
B	0,90	0,86
C	0,80	0,77
D	0,33	0,31
E	0,90	0,86

Ändringar som gäller nya deltagare

Ändringar i anläggningar som definieras som nya deltagare eller ändringar i deras verksamhet och motsvarande fördelningskriterier för utsläppsrätter som i kommissionens beslut betraktas som förbjuden tilldelning av utsläppsrätter i efterhand, skall upphävas.

I 31 m § 8 och 10 punkten i lagen definieras såsom nya deltagare en ändring av produktionskapaciteten för massa eller papper till följd av en investering samt av kommissionen avsedda förändringar i oljeraffinaderi. Fördelningskriterierna för utsläppsrätter angående dessa föreskrivs i 31 p och 31 q i la-

gen om utsläppshandel. Därtill definieras som ny deltagare i 31 m § 9 punkten i lagen produktionsökning i en anläggning, vars produktion av värme eller ånga ersätter produktionen av värme eller ånga i industriella förbränningsanläggningsenheter eller andra motsvarande industriella förbränningsprocesser som inte hör till lagens tillämpningsområde. I det sist nämnda är det fråga om en produktionsökning i en anläggning enligt kommissionens beslut, vilket sker efter beslutet om fördelning av utsläppsrätter. Fördelningskriterierna föreskrivs i 31 o § 3 momentet. Ovan nämnda lagrum skall upphävas.

För ändringar i massa- och pappersfabriker, oljeraffinaderier och förbränningsanläggningar skall beviljas utsläppsrätter endast, när förbränningsanläggningsenhetens tillförda effekt ökar eller en investering ökar anläggningens kapacitet eller kapaciteten hos sådana delar av processen som orsakar koldioxidutsläpp. Definitionerna av dessa finns i 31 m § 6 och 7 punkterna i gällande lag och om fördelningskriterierna föreskrivs i 31 n §.

4 Propositionens konsekvenser

4.1 Ekonomiska konsekvenser

De ekonomiska konsekvenserna av EU:s utsläppshandelssystem och utsläppshandelsperioden 2008—2012 har granskats i regeringens proposition med förslag till lag om ändring av lagen om utsläppshandel (161/2006 rd). De uppskattade konsekvenserna i den aktuella regeringspropositionen gäller också för denna regeringsproposition.

Propositionen har inte några direkta konsekvenser för statsekonomin.

Den viktigaste ändringen med tanke på statsekonomin och samhällsekonomin är inriktandet av kommissionens nedskärning motsvarande en mängd på 2 miljoner ton koldioxid och dess konsekvenser för stats- och samhällsekonomin. Den nedskärning motsvarande en mängd på 2 miljoner ton koldioxid per år som kommissionen gjorde kan fördelas på många sätt. Den kan helt eller delvis behållas i Finlands nationella balans för den händelse att utsläpp inom de icke-handlande sektorerna överstiger de ut-

släpp som dessa enligt uppskattningar i energi- och klimatstrategin kommer att ha eller att kolsänkorna medför belastning på den finska utsläppsbalansen. Det är också möjligt att begränsa anskaffningen av Kyotomekanismerna. De utsläppsenheter som skaffas genom Kyotomekanismerna kan också behållas eller skaffas med tanke på tiden efter år 2012 eller de kan säljas. Staten kan även skjuta upp utnyttjandet av en del av de utnyttjade tillåtna utsläppsenheterna till tiden efter 2012. Linjedragningarna och konsekvensbedömningarna i detta hänseende kommer att göras i anslutning till den pågående beredningen av regeringens klimat- och energistrategi.

Nedskärningen av det maximala antalet utsläppsrätter och projektmekanismer som får användas i kommissionens beslut om nationella fördelningsplaner för medlemsstaterna höjer priset på utsläppsrätter för perioden 2008—2012, från vad det skulle ha varit enligt den det maximala antalet utsläppsrätter och mekanismer som medlemsstaterna föreslagit. Priset på utsläppsrätter för åren 2008 och 2009 har på våren och försommaren 2007 varierat mellan 19 och 25 euro. De kostnader som åläggandet att minska utsläppen enligt Kyotoprotokollet medför för samhällsekonomin är ju större desto högre priset på utsläppsrätter är.

4.2 Konsekvenser för företagen

Konsekvenserna för företag av EU:s utsläppshandelssystem och utsläppshandelsperioden 2008—2012 har granskats i regeringens proposition med förslag till lag om ändring av lagen om utsläppshandel (161/2006 rd). De uppskattade konsekvenserna i den aktuella regeringspropositionen gäller också för denna regeringsproposition.

Nedskärningen av antalet utsläppsrätter och projektenheter som får användas i enlighet med kommissionens beslut riktas till företag som är med i EU:s utsläppshandelssystem. De finländska företagen blir efter kommissionens nedskärning av det totala antalet utsläppsrätter tvungna att antingen vidta flera åtgärder för att minska utsläppen eller att köpa utsläppsrätter på marknaden till en större nivå än enligt förslaget till fördelnings-

plan. Detta ökar kostnaderna för företagen. Skillnaderna mellan företagen är emellertid betydande. Då priset på utsläppsrätter är 20 euro/ton koldioxid innebär en nedskärning med 2 miljoner ton per år 40 miljoner euro om året och 200 miljoner euro under hela perioden 2008—2012. Även begränsningen av de projektmekanismer som får användas begränsar företagens alternativ när det gäller att uppfylla de åligganden som utsläppshandeln medför. Projektenheternas pris är fortfarande lägre än prisen på utsläppsrätter åren 2008 och 2009.

Nedskärningen av det maximala antalet utsläppsrätter och projektmekanismer som får användas i kommissionens beslut om nationella fördelningsplaner för medlemsstaterna höjer priset på utsläppsrätter för perioden 2008—2012, från vad det skulle ha varit enligt den det högsta antalet utsläppsrätter och mekanismer som medlemsstaterna föreslagit. Priset på utsläppsrätter inverkar på priset på el och värme. Högre el- och värmepriser ökar kostnaderna för konsumenterna, och i synnerhet för de energiintensiva industrisektorerna.

4.3 Konsekvenser för organisation och personal

Propositionen har inte några konsekvenser för organisation eller personal.

4.4 Konsekvenser för miljön

Konsekvenserna för miljön av EU:s utsläppshandelssystem och utsläppshandelsperioden 2008—2012 har granskats i regeringens proposition med förslag till lag om ändring av lagen om utsläppshandel (161/2006 rd). De uppskattade konsekvenserna i den aktuella regeringspropositionen gäller också för denna regeringsproposition.

Nedskärningarna av det totala antalet utsläppsrätter och projektmekanismer som får användas i kommissionens beslut till nationella fördelningsplaner för medlemsstaterna minskar antalet utsläppsenheter inom utsläppshandelssystemet. Som en följd av detta bör det genomföras en större mängd utsläppsminskningar än vad som föreslagits inom EG:s område. Det låga antalet utsläpps-

rätter och projektenheter höjer priset på utsläppsrätterna. De ökade produktionskostnaderna till följd av utsläppsrätternas höga pris kan å sin sida leda till att den industriella produktionen och utsläppen flyttas utanför EG. Detta kan i någon mån minska de utsläppsminskningar som skall genomföras inom EG:s område.

5 Beredningen av propositionen

Regeringens utkast till proposition har beretts som tjänstearbete vid handels- och industriministeriet. I beredningen tillämpades beredningsmaterialet för regeringens proposition om fördelningen av utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och användningen av Kyotomekanismerna (RP 161/2006 rd) samt för förslaget till nationell fördelningsplan för perioden 2008—2012. Dessutom utnyttjades vid beredningen uppgifter om verifierade utsläpp från de anläggningar som omfattas av utsläppshandelssystemet för åren 2005 och 2006.

5.1 Beredningsorgan

Regeringens utkast till proposition har beretts som tjänstearbete vid handels- och industriministeriet. De centrala riktlinjerna i propositionen har behandlats i ministerarbetsgruppen för klimat- och energipolitik.

5.2 Remissyttranden

Utlåtande om utkastet till regeringsproposition och utkastet till beslut av statsrådet om beviljande av utsläppsrätter har begärts hos utrikesministeriet, justitieministeriet, finansministeriet, jord- och skogsbruksministeriet, trafik- och kommunikationsministeriet, arbetsministeriet, miljöministeriet, Ålands landskapsregering, Energimarknadsverket, Konkurrensverket, Statens ekonomiska forskningscentral (VATT), Statens tekniska forskningscentral (VTT), Statistikcentralen och Konsumentverket. Utlåtande har dessutom begärts av följande parter: Finlands Näringsliv EK, Finsk Energiindustri rf, Skogsindustri rf, Teknologindustri rf, rf Byggindustri-Rakennusteollisuus ry, Olje- och Gasbranschens Centralförbund rf, Fastighetsför-

bundet rf, Finlands kommunförbund, Jord- och skogsbruksproducenternas centralförbund MTK, Finlands Fackförbunds Centralorganisation, Torvindustriförbundet rf, Finlands naturskyddsförbund, WWF Finland rf och Natur och miljö rf. Konkurrensverket, VATT, VTT, EK, MTK och Natur och Miljö rf lämnade inget utlåtande.

Propositionsutkastet gavs även för kännedom till verksamhetsutövare, och därtill bereddes verksamhetsutövare och allmänheten möjlighet att lämna synpunkter på propositionsutkastet.

Följande parter lämnade in ett utlåtande eller sina synpunkter till handels- och industriministeriet: Oy Alholmens Kraft Ab, Ete-lä-Pohjanmaan Voima Oy, Finnsementti Oy, Helsingfors Energi, Hiirikosken Energia Oy, Järvi-Suomen Voima Oy, Jyväskylän Energia Oy, Kanteleen Voima Oy, Oy Katternö Ab, Oy Perhonjoki Ab och Oy Katternö Kraft Ab, Kotkan Energia Oy, Kokkolan Voima Oy, Kymenlaakson Sähkö Oy, Kymppi-voima Tuotanto Oy, M-real Abp, Pohjois-Karjalan Sähkö Oy, PVO-Lämpövoima Oy, PVO-Huippuvoima Oy, Vaskiluodon Voima Oy, Rautaruukki Oyj, Stora Enso Abp, Savon Voima Myynti Oy, Suomen Elfi Oy, Suur-Savon Sähkö Oy, Tetra Chemicals Europa Oy samt två privatpersoner.

Synpunkter i utlåtandena

Både utkastet till regeringsproposition och utkastet till statsrådets beslut om beviljande av utsläppsrätter gällde verkställandet av kommissionens beslut. Av den anledningen berörde de flesta utlåtandena som parterna avgav bägge dokument. I de flesta utlåtandena framförs även synpunkter på konsekvenserna i anslutning till EU:s utsläppshandels-system och utvecklandet av det. I vissa av verksamhetsutövarnas utlåtanden tar man i huvudsak ställning till tolkningen av beslut-utkastet eller den gällande lagen om utsläppshandel och ansöker om jämkning av antalet utsläppsrätter för anläggningarna. Nedan redogörs i huvudsak för de synpunkter i utlåtandena, vilka ansluter sig till de föreslagna ändringarna i lagen om utsläppshandel och beslutet om fördelning av utsläppsrätter

på grund av verkställandet av kommissionens beslut.

Arbetsministeriet, justitieministeriet, Energimarknadsverket och Konsumentverket har inget att anföra om propositionsutkastet. Ålands landskapsregering har inget att anmärka beträffande propositionsutkastet.

Inriktande av nedskärningen av det totala antalet utsläppsrätter

Utrikesministeriet, finansministeriet, jord- och skogsbruksministeriet, trafik- och kommunikationsministeriet, miljöministeriet, Finlands miljöcentral, Finlands kommunförbund och Finlands Fackförbunds Centralorganisation understöder att nedskärningen av det totala antalet utsläppsrätter, som kommissionen förutsätter, inriktas jämligt på olika undergrupper på det sätt som föreslagits.

Skogsindustri rf och Teknologindustri rf motsätter sig en jämn nedskärning samt en ändring av koefficienterna för effektivitet och nedskärning. I 31 s § i den gällande lagen (anpassningskoefficient) har man redan berett sig att svara mot de ändringar som kommissionens beslut kräver. Enligt bestämmelsen skall kommissionens nedskärning endast inriktas på kondenselektricitet, dvs. undergrupp D. Även rf Byggindustri-Rakennusteollisuus ry anser att koefficienten för nedskärning för processindustrin, dvs. för undergrupp A, skall bibehållas oförändrad. Olje- och Gasbranschens Centralförbund rf konstaterar att även oljeraffinaderierna verkar inom den globala konkurrensen och att de inte har möjlighet att överföra de ökade kostnaderna i produkternas pris. Företag som representerar energiintensiv industri motsätter sig att det görs ytterligare nedskärningar inom industrin. De remissorgan som representerar energiintensiv industri motiverar sina ställningstaganden både med att det finns små möjligheter att minska utsläppen och med synpunkter som anknyter till en försvagning av konkurrenskraften. Minskningen av mängden råvarubaserade utsläpp innebär i praktiken produktionsnedskärningar. Högre elpriser orsakar också betydande kostnader för industrin. Den nedskärning som nu genomförts för undergrupp A med beaktande av förhöjda elpriser anses strida mot målet

om att trygga verksamhetsförutsättningarna inom industrin. Inom den energiintensiva industrin är det på grund av den globala konkurrensen inte möjligt att överföra kostnaderna på priserna. Vid inriktandet av ytterligare nedskärningar skall det beaktas hur priset på utsläppsrätten kan överföras på verksamhetsutövarens försäljningspriser.

Enligt skogsindustriföretagen är energiproduktionen en del av den integrerade produktionen och inte en separat produktion, varför deras utsläpp skall behandlas som processutsläpp (undergrupp A).

Energiindustri rf anser det motiverat att minska koefficienterna för effektivitet och nedskärning inom alla undergrupper inom den handlande sektorn. I utkastet är emellertid nedskärningen för undergrupp D störst, dvs. 9 procent, då nedskärningen i genomsnitt är 5 procent jämfört med de utsläppsrätter som skall fördelas. Organisationen ser det som ett missförhållande att nedskärningarna fortsättningsvis är inriktade i huvudsak på energiproduktionen. Nedskärningen av utsläppen inom den separata elproduktionen är enligt organisationen möjlig att genomföra med teknisktekniska metoder i huvudsak utanför Finland.

I utlåtandena från företagen inom energibranschen anses nedskärningarna i den gällande lagen och i ändringsförslagen i för stor grad belasta energiproduktionsanläggningar och avsevärt försvaga verksamhetsförutsättningarna inom sektorn, varför förslagen anses vara orättvisa, strida mot principen om att de som förorenar betalar i EU:s miljöpolitik och inte vara objektiva och jämlika på det sätt som förutsätts i direktivet. Inom fjärrvärmeproduktionen finns det inte tekniska eller ekonomiska möjligheter att minska utsläppen. Propositionsutkastet anses också strida mot målet om att främja produktionen av kombinerad el och värme i utsläppshandelsdirektivet.

Finsk Energiindustri rf och de flesta företagen inom energibranschen föreslår att den så kallade anpassningskoefficienten tillämpas på alla undergrupper och inte enbart på kondenselektricitet, dvs. undergrupp D.

De flesta verksamhetsutövare som producerar kondenselektricitet anser att den gällande lagen och propositionerna ogrundat

och i strid med direktiven missgynnar kondenselektricitet och de elföretag som är beroende av dessa och att de strider mot bestämmelserna om statsstöd enligt artikel 87 i EG-fördraget och principen om förbud mot diskriminering enligt punkt 5 i bilaga III till utsläppshandelsdirektivet. Propositionerna anses gå hårt åt de elföretag och konsumenter som använder kondenselektricitet på landsbygden och inom övrig glesbygd samtidigt som de stöder industrin. Likaså anses propositionerna förvränga konkurrensen inom energibranschen som verkar inom den handlande sektorn, mellan den handlande sektorn och den icke-handlande sektorn samt mellan aktörerna på EG:s inre marknad. Propositionerna anses ha betydande ekonomiska skadeverkningar för verksamhetsutövarnas verksamhet. Enligt gjorda beräkningar är tilläggskostnaderna för kondenselektriciteten 108—163 miljoner euro om året, dvs. 540—810 miljoner euro under perioden 2008—2012. I utlåtandena har det konstaterats att vissa finländska elbolag lämnat in en klagan över statsstödet till EG-kommissionen. Remissorganen kräver att alla verksamhetsutövare jämlikt deltar i minskningen av utsläppen.

Naturskyddsorganisationerna föreslår användning av auktion fram till den andel om 10 procent som direktivet tillåter och fördelning av kostnadsfria utsläppsrätter genom den så kallade benchmarkningmetoden.

Användningen av projektenheter

De myndigheter som tog ställning till användningen av projektenheter och Finsk Energiindustri rf understöder de propositioner som varit för utlåtande och det faktum att den nedskärning som kommissionen kräver i det maximala antalet projektenheter som får användas görs i beslutet om beviljande av utsläppsrätter. Det föreslås att bestämmelsen i den gällande utsläppshandelslagen, enligt vilken de som omfattas av de största nedskärningarna i antalet utsläppsrätter får använda ett större antal projektenheter än övriga, skall bibehållas.

Teknologiindustri rf och de flesta industri-företagen anser att industrins möjligheter att använda projektenheter inte får minskas.

Miljöorganisationerna anser att de projektbaserade mekanismerna bör uppfylla strikta kvalitetskrav och att deras miljökonsekvenser eller sociala konsekvenser vid behov skall kunna utvärderas.

Nya deltagare

De myndigheter som tog ställning till ändringsförslagen angående nya deltagare stöder slopandet av ändringar i anläggningar och i deras produktion som kommissionen betraktar som förbjuden tilldelning av utsläppsrätter i efterhand i fråga om nya deltagare på det sätt som framställs i utkastet. Myndigheterna föreslår inte några ändringar i den andel som reserverats för nya deltagare.

Skogsindustri rf anser att reserven för nya deltagare bör minskas på motsvarande sätt

som för ändringar i anläggningar som betraktas som nya anläggningar och att de utsläppsrätter som frigörs inriktas på stödandet av exportföretag.

Vissa verksamhetsutövare konstaterar att de fattat investeringsbeslut på grundval av bestämmelserna om nya deltagare i den gällande lagen om utsläppshandel. Man måste kunna lita på lagens varaktighet. Ändringarna medför ekonomiska förluster för de aktuella verksamhetsutövarna.

Några verksamhetsutövare föreslår även ändringar i sådana fördelningskriterier för nya deltagare som föreskrivs i den gällande lagen, i vilka kommissionen inte kräver ändring.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslaget

31 c §. *Undergruppernas koefficienter för effektivitet och nedskärning.* Paragrafen innehåller bestämmelser om olika undergruppers koefficienter för effektivitet och nedskärning. Vid beviljandet av utsläppsrätter multipliceras de kalkylerade utsläppsrätterna för undergrupperna A, B och E med de koefficienter för effektivitet för undergrupperna i fråga som anges i 1 mom. och de kalkylerade utsläppsrätterna för undergrupperna C och D med de koefficienter för nedskärning för undergrupperna i fråga som anges i 2 mom. Med kalkylerade utsläppsrätter avses det antal utsläppsrätter som enligt de grunder som anges i lagen beräknats för varje undergrupp och på vilka koefficienterna för effektivitet och nedskärning ännu inte tillämpats och inte heller den anpassningskoefficient som avses i 31 s §.

Den minskning av det totala antalet utsläppsrätter som kommissionen förutsätter i sitt beslut föreslås bli fördelad relativt jämnt mellan de olika undergrupperna. Detta föreslås bli gjort genom en ändring av de koefficienter för effektivitet och nedskärning som i paragrafen fastställts för varje undergrupp enligt följande:

	gällande lag	föreslagen lag
A	0,95	0,91
B	0,90	0,86
C	0,80	0,77
D	0,33	0,31
E	0,90	0,86

31 d §. *Fördelningskriterierna för undergrupp A.* I paragrafen finns bestämmelser om fördelningskriterierna för de industriella processer som tillhör undergrupp A med undantag för fördelningskriterierna för oljeraffinaderier. Det föreslås att den koefficient för effektivitet för undergrupp A som nämns i paragrafens 1 mom., dvs. 0,95, ändras till 0,91.

31 e §. *Fördelningskriterierna för oljeraffinaderier.* I paragrafen finns bestämmelser om fördelningskriterierna för de oljeraffinaderier som tillhör undergrupp A. Det föreslås att den koefficient för effektivitet för oljeraffinaderier som nämns i paragrafens 1 mom., dvs. 0,95, skall ändras till 0,91.

31 d §. *Fördelningskriterierna för undergrupp B.* I paragrafen finns bestämmelser om fördelningskriterierna för undergrupp B, dvs. industrins energiproduktion. Den koefficient för effektivitet för undergrupp B som nämns i paragrafens 1 mom., dvs. 0,90 föreslås bli ändrad till 0,86.

31 h §. *Fördelningskriterierna per anläggning i undergrupp C.* Vid beräkningen av utsläppsrätter behandlas anläggningar i samma fjärrvärmenät till en börja med som en helhet. Därefter beräknas utsläppsrätterna för var och en av verksamhetsutövarna och deras anläggningar så att varje anläggning får sin andel av det totala antalet utsläppsrätter som tilldelas fjärrvärmenätet i fråga.

I paragrafen finns bestämmelser om fördelningskriterierna för de anläggningar som tillhör undergrupp C, dvs. fjärrvärmeproduktion och den el som produceras i anslutning därtill. Det föreslås att den koefficient för nedskärning som nämns i paragrafens 4 mom., dvs. 0,80, skall ändras till 0,77.

31 i §. *Fördelningskriterierna för undergrupp D och E.* I paragrafens 1 mom. finns bestämmelser om fördelningskriterierna för undergrupp D, dvs. kondensel. Den koefficient för nedsänkning för undergrupp E som nämns i 1 mom., dvs. 0,33, föreslås bli ändrad till 0,31.

I 2 mom. ingår bestämmelser om fördelningskriterierna för undergrupp E, dvs. reserv- och toppkraftverk. Den koefficient för effektivitet för undergrupp E som nämns i paragrafens 2 mom., dvs. 0,90, föreslås bli ändrad till 0,86.

31 l §. *Reservering för nya deltagare.* I förslaget till nationell fördelningsplan och i beslutet om beviljande av utsläppsrätter reserveras en del av utsläppsrätterna för sådana anläggningar och ändringar av anläggningar

(*nya deltagare*) som inte ingår i den nationella fördelningsplanen och som tas i kommersiellt bruk före utgången av utsläppshandelsperioden 2008—2012. Om den andel som reserverats för nya deltagare inte räcker till för alla nya deltagare, bör de nya deltagarna skaffa utsläppsrätter från andra verksamhetsutövare eller på marknaden. I paragrafens 2 mom. föreskrivs att för de nya deltagare som i enlighet med 40 § har ansökt om men ännu inte beviljats utsläppsrätter skall de utsläppsrätter som beviljas anpassas till det resterande antalet utsläppsrätter så att en lika stor procentandel dras av från samtligas antal utsläppsrätter som har beräknats enligt 31 c och 31 n—31 s §.

Det föreslås att 31 p och 31 q §, som gäller fördelningskriterierna för nya deltagare, skall upphävas. Av denna anledning skall 2 mom. ändras så att av de fördelningskriterier som används vid beräkningen av utsläppsrätter endast nämns de fördelningskriterier för nya deltagare som anges i de paragrafer som förblir i kraft enligt den föreslagna lagändringen, dvs. 31 c, 31 n, 31 o, 31 r och 31 s §.

31 m §. *Nya deltagare under utsläppshandelsperioden 2008—2012.* I paragrafen definieras de anläggningar och förändringar vid anläggningar som beviljas utsläppsrätter från den andel som reserverats för nya deltagare.

Kommissionen har granskat de punkter i förslaget till Finlands nationella fördelningsplan som har att göra med den planerade tilldelningen av utsläppsrätter från den reserv som är avsedd för nya deltagare för ökning av produktionskapaciteten och de utsläpp som hänför sig till denna, då den verksamhet som utsläppen hänför sig till förblir oförändrad vid anläggningen. Kommissionen anser i motiveringen till beslutet att en sådan ökning av produktionen som sker efter det att den nationella fördelningsplanen har anmälts till kommissionen inte kan betraktas som förenlig med definitionen på nya deltagare i direktivet om handeln med utsläppsrätter. I beslutdelen hänvisar kommissionen i stället för den nationella fördelningsplanen till fördelning av utsläppsrätter per anläggning i enlighet med artikel 11.2 i direktivet vilket i Finland motsvaras av beslutet om beviljande av utsläppsrätter. Kommissionen anser att bland annat förändringar i produktionskapa-

citeten vid massa- och pappersfabriker och förändringar vid oljeraffinaderier utgör sådana retroaktiva justeringar som strider mot kriterierna i direktivet. Kommissionen konstaterar att fördelningen av utsläppsrätter inte får ändras efter det att ett beslut enligt artikel 11.2 i direktivet har fattats.

I 8 och 10 punkten i denna paragraf har som nya deltagare definierats ändringar av produktionskapaciteten för massa eller papper till följd av en investering och de ändringar i oljeraffinaderier som kommissionen avser. För deras del anges fördelningskriterierna för utsläppsrätter i 31 p och 31 q §. Dessutom har i 9 punkten som nya deltagare definierats anläggningar vars produktion av värme eller ånga ersätter produktionen av värme eller ånga i industriella förbränningsanläggningsenheter eller andra motsvarande industriella förbränningsprocesser som inte hör till tillämpningsområdet för lagen. I det sistnämnda fallet är det fråga om en sådan ökning av produktionen som avses i kommissionens beslut och som sker efter det att beslutet om beviljande av utsläppsrätter har fattats. Fördelningskriterierna anges närmare i 31 o § 3 mom.

Det föreslås att i paragrafen upphävs de ovan nämnda ändringarna av produktionskapaciteten för massa eller papper, ändringarna i oljeraffinaderier samt ökningarna av anläggningarnas produktion, som enligt 8—10 punkten definieras som nya deltagare.

Utsläppsrätter skall beviljas för ändringar i massa- och pappersfabriker, oljeraffinaderier och förbränningsanläggningar endast då den tillförd effekten hos en förbränningsanläggningsenhet höjs eller investeringen leder till en kapacitetsökning i sådana delar av processen som ger upphov till koldioxidutsläpp. Definitionerna på dessa finns i 6 och 7 punkten och fördelningskriterier anges i 31 n §.

31 o §. *Fördelningskriterier för nya deltagare i fråga om befintliga anläggningar.* En del av de nya deltagare som definieras i 31 m § är befintliga anläggningar eller delar av anläggningar som kommer att omfattas av lagen eller att ändras efter det att beslutet om den nationella fördelningsplanen har fattats. I paragrafen finns bestämmelser om fördelningskriterierna för deras del. I paragrafens 3 mom. föreskrivs om fördelningskriterierna

i fråga om en ökning av produktionen för sådana anläggningar som avses i 31 m § 9 punkten. Det föreslås att 31 m § 9 punkten upphävs. Av denna anledning föreslås också paragrafens 3 mom., som gäller fördelningskriterierna för en ökning av en anläggningsproduktion, bli upphävd.

31 p §. *Fördelningskriterierna för ändringar i massa- och pappersfabrikernas produktionskapacitet.* I paragrafen finns bestämmelser om fördelningskriterier för sådana ändringar av produktionskapaciteten för massa eller papper som anges i 31 m § 8 punkten. Det föreslås att 31 m § 8 punkten upphävs. Av denna anledning föreslås också denna paragraf, som gäller fördelningskriterierna för ändringar i massa eller pappersfabrikernas produktionskapacitet, bli upphävd.

31 q §. *Fördelningskriterierna för ändringar i oljeraffinaderier.* I paragrafen finns bestämmelser om fördelningskriterierna för sådana ändringar i oljeraffinaderier som definierats i 31 m § 10 punkten. Det föreslås att 31 m § 10 punkten upphävs. Av denna anledning föreslås också paragrafen som gäller fördelningskriterierna för ändringar i oljeraffinaderier bli upphävd.

31 t §. *Det maximala antalet projektmekanismer som får användas under utsläppshandelsperioden. 2008—2012.* Den maximala procentandel av en anläggnings kalkylerade utsläppsrätter för hela utsläppshandelsperioden för vilken verksamhetsutövaren får använda projektenheter enligt Kyotomekanismerna skall bestämmas i den nationella fördelningsplanen för utsläppshandelsperioden 2008—2012. Enligt paragrafens 2 mom. beräknas det maximala antalet utgående från de kalkylerade utsläppsrätter enligt 31 d—31 r § på vilka det inte har tillämpats undergrupps-specifika koefficienter för effektivitet eller för nedskärning och inte heller anpassningskoefficienter. Den procentandel som skall fastställas utgående från antalet kalkylerade utsläppsrätter för en anläggning är lika stor för alla anläggningar.

Det föreslås att 31 p och 31 q §, som gäller fördelningskriterierna för nya deltagare, skall upphävas. Av denna anledning skall paragrafens 2 mom. ändras så att av de fördelningskriterier som används vid beräkningen av utsläppsrätter endast nämns de fördelningskri-

terier för nya deltagare som anges i de paragrafer som förblir i kraft enligt den föreslagna lagändringen, dvs. 31 d—31 o och 31 r §.

2 Ikraftträdande

De föreslagna ändringarna gäller fördelningen av utsläppsrätter för den kommande utsläppshandelsperioden 2008—2012. Enligt artikel 11.2 i direktivet om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser skall varje medlemsstat för den femårsperiod som börjar den 1 januari 2008 och för varje påföljande femårsperiod, besluta om det sammanlagda antal utsläppsrätter som medlemsstaten kommer att fördela för perioden och inleda processen för fördelningen av utsläppsrätterna till verksamhetsutövare för varje anläggning. Detta beslut skall fattas minst tolv månader innan den aktuella perioden börjar och grundas på den medlemsstatens nationella fördelningsplan som utarbetats i enlighet med artikel 9.

I Finland fördelas utsläppsrätterna på varje anläggnings verksamhetsutövare genom ett beslut om beviljande av utsläppsrätter enligt 38 § i lagen om utsläppshandel. Beslutet om beviljande av utsläppsrätter kan fattas efter det att lagen trätt i kraft. Beslutet om beviljande av utsläppsrätter är försenat jämfört med den tidtabell som anges i direktivet. Av denna anledning föreslås att lagen om ändring av lagen om utsläppshandel skall träda i kraft så snart som möjligt efter det att riksdagen har antagit lagen.

Enligt artikel 3.2 i kommissionens beslut med anledning av förslaget till Finlands nationella fördelningsplan för utsläppsrätter får den nationella fördelningsplanen ändras utan förhandsgodkännande från kommissionen om ändringen består av justeringar av anläggningsspecifika tilldelningar inom ramen för den totala mängd som skall tilldelas anläggningar som förtecknas i planen, om ändringen görs till följd av högre datakvalitet eller för att minska den andel utsläppsrätter som skall fördelas gratis inom de gränser som sätts i artikel 10 i direktivet. Enligt artikel 3.3 måste alla andra ändringar av den nationella fördelningsplanen, bortsett från ändringar som görs för att följa artikel 2 i det här beslutet, anmälas så snart som möjligt med

beaktande av den tidsram som är nödvändig för att man skall kunna genomföra de nationella förfarandena utan onödigt dröjsmål och kräver förhandsgodkännande av kommissionen i enlighet med artikel 9.3 i direktivet. Enligt nämnda artikel får kommissionen inom tre månader efter det att en nationell fördelningsplan anmälts av en medlemsstat avslå planen eller någon del av denna, på grundval av att den är oförenlig med de kriterier som anges i direktivet.

Beslutet om beviljande av utsläppsrätter enligt 38 § i lagen om utsläppshandel motsvarar i fråga om räckvidd och innehåll det förslag till nationell fördelningsplan som avses i 35 §. Enligt 38 § skall av beslutet om beviljande av utsläppsrätter framgå bl.a. det totala antalet utsläppsrätter som uppgetts i förslaget till en nationell fördelningsplan, fördelningskriterierna för utsläppsrätter, antalet utsläppsrätter som skall reserveras för nya deltagare och fördelningskriterierna för de utsläppsrätter som skall fördelas på nya deltagare justerade samt de eventuella ändringar som Europeiska gemenskapernas kommission har föreslagit i det nationella förslaget. Beslutet om beviljande av utsläppsrätter omfattar även de utsläppsrätter som beviljas varje anläggning. Beslutet fattas av statsrådet.

Lagen föreslås bli tillämpad på beslutet om beviljande av utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och på besluten om beviljande av utsläppsrätter till nya deltagare. I lagen och i beslutet om beviljande av utsläppsrätter beaktas de ändringar av Finlands nationella fördelningsplan som kommissionen förutsatt.

Verksamhetsutövarna har för förslaget till nationell fördelningsplan lämnat uppgifter om anläggningarna samt om verksamheten, utsläppskällorna, driften om utsläppen vide dem. Dessutom har verksamhetsutövarna ansökt om utsläppsrätter genom en ansökan

som riktats till statsrådet. I sin ansökan skall verksamhetsutövaren meddela till vilka delar de uppgifter som tidigare lämnats med tanke på förslaget till fördelningsplan hade ändrats. I ansökningsuppgiften anges inte något antal i fråga om utsläppsrätter som ansöks. Enligt lagens 33 § 3 mom., som trädde i kraft den 12 februari 2007, skall ansökan om utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2008—2012 ges in inom två månader efter lagens ikraftträdande. Verksamhetsutövarna har således gett in sina ansökningar om utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2008—2012 till statsrådet.

Den minskning av det totala antalet utsläppsrätter i förslaget till Finlands nationella fördelningsplan som kommissionen förutsätter skall genomföras genom en ändring av de koefficienter för effektivitet och nedskärning som fastställts för varje undergrupp. För beredning av beslutet om beviljandet av utsläppsrätter krävs alltså i regel inte några nya uppgifter om anläggningar eller ny ansökan utan beredningen sker utgående från de uppgifter och ansökningar som verksamhetsutövarna gett in tidigare. Ändringarna av koefficienterna för effektivitet och nedskärning för beräkning av utsläppsrätter per anläggning görs vid handels- och industriministeriet i samband med beredningen av beslutet om beviljande av utsläppsrätter.

Enligt 3 mom. i ikraftträdande bestämmelsen får åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter vidtas innan lagen träder i kraft. Handels- och industriministeriet skall alltså kunna förbereda statsrådets beslut om beviljande av utsläppsrätter på basis av de ändringar som föreslagits ovan. Avsikten är att beslutet skall fattas så snart som möjligt efter det att lagen trätt i kraft.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av lagen om utsläppshandel

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen av den 30 juli 2004 om utsläppshandel (683/2004) 31 o § 3 mom., 31 p och 31 q §, sådana de lyder i lag 108/2007, samt
ändras 31 c §, 31 d § 1 mom., 31 e § 1 mom., 31 f § 1 mom., 31 h § 4 mom., 31 i § 1 och 2 mom., 31 l § 2 mom., 31 m §, 31 o § 2 mom. och 31 t § 2 mom., sådana de lyder i nämnda lag 108/2007, som följer:

31 c §

Undergruppernas koefficienter för effektivitet och nedskärning

Vid beviljandet av utsläppsrätter multipliceras de kalkylerade utsläppsrätterna för undergrupperna A, B och E med följande koefficienter för effektivitet:

- 1) 0,91 för undergrupp A,
- 2) 0,86 för undergrupp B och E.

Vid beviljandet av utsläppsrätter multipliceras de kalkylerade utsläppsrätterna för undergrupperna C och D med följande koefficienter för nedskärning:

- 1) 0,77 för undergrupp C,
- 2) 0,31 för undergrupp D.

31 d §

Fördelningskriterierna för undergrupp A

De utsläppsrätter som skall beviljas för anläggningarna i undergrupp A för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att koefficienten för den industriella processens genomsnittliga specifika utsläpp multipliceras med koefficienten för den industriella processens ge-

nomsnittliga kapacitetsutnyttjande. Anläggningarnas genomsnittliga produktionskapacitet år 2007 multipliceras med denna produkt och därefter multipliceras resultatet med koefficienten för effektivitet för undergrupp A, 0,91. Utsläppsrätterna för oljeraffinering beräknas i enlighet med bestämmelserna i 31 e §.

31 e §

Fördelningskriterierna för oljeraffinaderier

De utsläppsrätter som skall beviljas för oljeraffinering för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att den genomsnittliga bränsleförbrukningen multipliceras med den genomsnittliga koefficienten för specifika utsläpp. Till detta antal utsläppsrätter fogas den väteproduktionsmängd som verksamhetsutövaren har uppskattat för år 2007 i ton multiplicerad med talet 5,6. Till det tal som erhålls på detta sätt skall fogas den mängd koldioxidutsläpp under 2007 som förorsakas av ökad bränsleförbrukning i raffinaderiet och är en följd av betydande ändringar i slutproduktens struktur som sammanhänger med raffinaderiföränd-

ringen, och denna summa skall multipliceras med koefficienten för effektivitet för undergrupp A, 0,91.

31 f §

Fördelningskriterierna för undergrupp B

De utsläppsrätter som skall beviljas för anläggningarna i undergrupp B för industrins energiproduktion och produktionen av el i anslutning därtill för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att den genomsnittliga bränsleförbrukningen för industrins energiproduktion och produktionen av el i anslutning därtill multipliceras med den genomsnittliga koefficienten för specifika utsläpp. Utsläppsrätterna för massa- och pappersindustrins, metalltillverkningens samt den kemiska industrins anläggningar i undergrupp B beräknas genom att ovan erhållna produkt multipliceras med den kända relationen mellan kapaciteterna den 1 januari 2007 och den 30 juni 2000 i en industriell process som är nära anknuten till anläggningens energiproduktion. Det erhållna talet multipliceras med koefficienten för effektivitet för undergrupp B, 0,86.

31 h §

Fördelningskriterierna per anläggning i undergrupp C

De utsläppsrätter som beräknats för en verksamhetsutövare inriktas på verksamhetsutövarens fjärrvärmeproducerande förbränningsanläggningsenheter i relation till hur mycket koldioxidutsläpp de har haft vid produktionen av fjärrvärme och den el som producerats i anslutning därtill under de förbränningsanläggningsenheterna i samma fjärrvärmenät gemensamma verksamhetsåren 2002—2005. De utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2008—2012 som skall beviljas för en anläggning i undergrupp C eller för en del av dess produktion och som motsvarar ett år erhålls genom att utsläppsrätter-

na för förbränningsanläggningsenheterna i anläggningen i fråga i undergrupp C räknas samman och summan multipliceras med koefficienten för nedskärning för undergrupp C, 0,77.

31 i §

Fördelningskriterierna för undergrupp D och E

De utsläppsrätter som skall beviljas för anläggningarna i undergrupp D för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att den genomsnittliga årliga bränsleförbrukningen åren 2000—2003 multipliceras med den genomsnittliga koefficienten för specifika utsläpp åren 2000—2003 och denna produkt multipliceras med koefficienten för nedskärning för undergrupp D, 0,31. Det antal utsläppsrätter som erhålls på detta sätt multipliceras ytterligare med den anpassningskoefficient som avses i 31 s §. Bränsleförbrukningen och koefficienten för specifika utsläpp beräknas som ett aritmetiskt medelvärde av åren 2000—2003.

De utsläppsrätter som skall beviljas för anläggningarna i undergrupp E för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att den genomsnittliga årliga bränsleförbrukningen åren 1998—2002 multipliceras med den genomsnittliga koefficienten för specifika utsläpp åren 1998—2002 och denna produkt multipliceras med koefficienten för effektivitet för undergrupp E, 0,86. Bränsleförbrukningen och koefficienten för specifika utsläpp beräknas som ett aritmetiskt medelvärde av åren 1998—2002.

31 l §

Reservering för nya deltagare

Som en följd av att en anläggnings tillstånd för utsläpp av växthusgaser har återkallats, överförs de av anläggningens utsläppsrätter som inte har registrerats på dess konto i det

nationella registret till den andel som har reserverats för nya deltagare. Om den andel som har reserverats för nya deltagare för utsläppshandelsperioden 2008–2012 inte räcker till för alla de nya deltagare som avses ovan, skall de nya deltagarna skaffa sig utsläppsrätter av verksamhetsutövarna i andra anläggningar eller på marknaden. För de nya deltagare som i enlighet med 40 § har ansökt om men ännu inte beviljats utsläppsrätter skall de utsläppsrätter som beviljas anpassas till det resterande antalet utsläppsrätter så att en lika stor procentandel dras av från samtliga antal utsläppsrätter som har beräknats enligt 31 c, 31 n, 31 o, 31 r och 31 s §.

31 m §

Nya deltagare under utsläppshandelsperioden 2008—2012

Av den andel som skall reserveras för nya deltagare beviljas under utsläppshandelsperioden 2008–2012 utsläppsrätter

1) för en ny anläggning som enligt 2 eller 3 § hör till tillämpningsområdet för lagen,

2) för en ny förbränningsanläggningsenhet som byggs i en anläggning som hör till tillämpningsområdet för lagen,

3) för en anläggning som börjar höra till lagens tillämpningsområde då den tillförda effekten i en förbränningsanläggningsenhet som skall byggas på anläggningsplatsen sammanräknad med den tillförda effekten hos de förbränningsanläggningsenheter som redan finns på anläggningsplatsen överstiger 20 megawatt, eller anläggningsplatsens sammanräknade kapacitet annars överskrider de kapacitetsgränser som avses i 2 §,

4) för en ny eller befintlig anläggning vars huvudsakliga syfte är att producera värme för ett fjärrvärmenät och som ansluts till ett värmedistributionsnät som betjänar samhällen, om åtminstone en av anläggningarna i värmedistributionsnätet har en tillförd effekt på mer än 20 megawatt och producerar värme som huvudsakligen skall levereras till fjärrvärmenätet,

5) för en befintlig anläggning med en effekt på högst 20 megawatt, om anläggningens huvudsakliga syfte är att producera värme för

ett fjärrvärmenät och den är en del av ett sådant värmedistributionsnät som betjänar samhällen och till vilket en ny anläggning med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt ansluts, vilken producerar värme som huvudsakligen skall levereras till fjärrvärmenätet,

6) för en ändring av en förbränningsanläggningsenhet som ökar hela anläggningens tillförda effekt med 20 megawatt eller minst 10 procent,

7) för en ändring av en anläggning eller process i undergrupp A som ökar anläggningens eller processens produktionskapacitet så att ökningen är minst 10 procent eller större än de gränser som i bilagan till utsläppshandelsdirektivet nämns för de anläggningar som omfattas av direktivet.

31 o §

Fördelningskriterierna för nya deltagare i fråga om befintliga anläggningar

Om en befintlig anläggning eller förbränningsanläggningsenhet börjar höra till lagens tillämpningsområde och ansluts till ett fjärrvärmenät där utsläppsrätter för de anläggningar i undergrupp C som producerar fjärrvärme för fjärrvärmenätet har beräknats och beviljats i enlighet med 31 g och 31 h §, beräknas utsläppsrätterna för den anläggning eller del av anläggning som börjar höra till lagens tillämpningsområde per förbränningsanläggningsenhet som ett aritmetiskt medelvärde av koldioxidutsläppen under fulla verksamhetsår 1998—2004. De utsläppsrätter för undergrupp C som motsvarar ett år erhålls genom att detta tal multipliceras med koefficienten för nedskärning för undergrupp C, 0,77.

31 t §

Det maximala antalet projektmekanismer som får användas under utsläppshandelsperioden 2008—2012

Det maximala antalet beräknas utgående från de kalkylerade utsläppsrätter enligt 31 d—31 o och 31 r § på vilka det inte har

tillämpats undergruppsspecifika koefficienter för effektivitet eller för nedskärning enligt 31 c § och inte heller anpassningskoefficienter. Den procentandel som skall fastställas utgående från antalet kalkylerade utsläppsrätter för en anläggning är lika stor för alla anläggningar.

Denna lag träder i kraft den 20 .
Denna lag tillämpas på beslutet om beviljande av utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och på besluten om beviljande av utsläppsrätter för nya deltagare. Ansökningarna om utsläppsrätter enligt 33 § beaktas vid beredningen av beslutet.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

Helsingfors den 21 september 2007

Republikens President

TARJA HALONEN

Handels- och industriminister *Mauri Pekkarinen*

Lag

om ändring av lagen om utsläppshandel

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen av den 30 juli 2004 om utsläppshandel (683/2004) 31 o § 3 mom., 31 p och 31 q §, sådana de lyder i lag 108/2007, samt
ändras 31 c §, 31 d § 1 mom., 31 e § 1 mom., 31 f § 1 mom., 31 h § 4 mom., 31 i § 1 och 2 mom., 31 l § 2 mom., 31 m §, 31 o § 2 mom. och 31 t § 2 mom., sådana de lyder i nämnda lag 108/2007, som följer:

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

31 c §

31 c §

*Undergruppernas koefficienter för effektivitet och nedskärning**Undergruppernas koefficienter för effektivitet och nedskärning*

Vid beviljandet av utsläppsrätter multipliceras de kalkylerade utsläppsrätterna för undergrupperna A, B och E med följande koefficienter för effektivitet:

- 1) 0,95 för undergrupp A,
- 2) 0,90 för undergrupp B och E.

Vid beviljandet av utsläppsrätter multipliceras de kalkylerade utsläppsrätterna för undergrupperna C och D med följande koefficienter för nedskärning:

- 1) 0,80 för undergrupp C,
- 2) 0,31 för undergrupp D.

Vid beviljandet av utsläppsrätter multipliceras de kalkylerade utsläppsrätterna för undergrupperna A, B och E med följande koefficienter för effektivitet:

- 1) 0,91 för undergrupp A,
- 2) 0,86 för undergrupp B och E.

Vid beviljandet av utsläppsrätter multipliceras de kalkylerade utsläppsrätterna för undergrupperna C och D med följande koefficienter för nedskärning:

- 1) 0,77 för undergrupp C,
- 2) 0,31 för undergrupp D.

31 d §

31 d §

*Fördelningskriterierna för undergrupp A**Fördelningskriterierna för undergrupp A*

De utsläppsrätter som skall beviljas för anläggningarna i undergrupp A för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att koefficienten för den industriella processens genomsnittliga specifika utsläpp multipliceras med koeffi-

De utsläppsrätter som skall beviljas för anläggningarna i undergrupp A för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att koefficienten för den industriella processens genomsnittliga specifika utsläpp multipliceras med koef-

enten för den industriella processens genomsnittliga kapacitetsutnyttjande. Anläggningarnas genomsnittliga produktionskapacitet år 2007 multipliceras med denna produkt och därefter multipliceras resultatet med koefficienten för effektivitet för undergrupp A, 0,95. Utsläppsrätterna för oljeraffinering beräknas i enlighet med bestämmelserna i 31 e §.

ficiënten för den industriella processens genomsnittliga kapacitetsutnyttjande. Anläggningarnas genomsnittliga produktionskapacitet år 2007 multipliceras med denna produkt och därefter multipliceras resultatet med koefficienten för effektivitet för undergrupp A, 0,91. Utsläppsrätterna för oljeraffinering beräknas i enlighet med bestämmelserna i 31 e §.

31 e §

31 e §

*Fördelningskriterierna för oljeraffinaderier**Fördelningskriterierna för oljeraffinaderier*

De utsläppsrätter som skall beviljas för oljeraffinering för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att den genomsnittliga bränsleförbrukningen multipliceras med den genomsnittliga koefficienten för specifika utsläpp. Till detta antal utsläppsrätter fogas den väteproduktionsmängd som verksamhetsutövaren har uppskattat för år 2007 i ton multiplicerad med talet 5,6. Till det tal som erhålls på detta sätt skall fogas den mängd koldioxidutsläpp under 2007 som förorsakas av ökad bränsleförbrukning i raffinaderiet och är en följd av betydande ändringar i slutproduktens struktur som sammanhänger med raffinaderiförändringen, och denna summa skall multipliceras med koefficienten för effektivitet för undergrupp A, 0,95.

De utsläppsrätter som skall beviljas för oljeraffinering för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att den genomsnittliga bränsleförbrukningen multipliceras med den genomsnittliga koefficienten för specifika utsläpp. Till detta antal utsläppsrätter fogas den väteproduktionsmängd som verksamhetsutövaren har uppskattat för år 2007 i ton multiplicerad med talet 5,6. Till det tal som erhålls på detta sätt skall fogas den mängd koldioxidutsläpp under 2007 som förorsakas av ökad bränsleförbrukning i raffinaderiet och är en följd av betydande ändringar i slutproduktens struktur som sammanhänger med raffinaderiförändringen, och denna summa skall multipliceras med koefficienten för effektivitet för undergrupp A, 0,91.

31 f §

31 f §

*Fördelningskriterierna för undergrupp B**Fördelningskriterierna för undergrupp B*

De utsläppsrätter som skall beviljas för anläggningarna i undergrupp B för industrins energiproduktion och produktionen av el i anslutning därtill för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att den genomsnittliga bränsleförbrukningen för industrins energiproduktion och produktionen av el i anslutning därtill multipliceras med den genomsnittliga koefficienten för specifika utsläpp. Utsläppsrätterna för massa- och pappersindustrins, metalltill-

De utsläppsrätter som skall beviljas för anläggningarna i undergrupp B för industrins energiproduktion och produktionen av el i anslutning därtill för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att den genomsnittliga bränsleförbrukningen för industrins energiproduktion och produktionen av el i anslutning därtill multipliceras med den genomsnittliga koefficienten för specifika utsläpp. Utsläppsrätterna för massa- och pappersindustrins, metall-

verkningens samt den kemiska industrins anläggningar i undergrupp B beräknas genom att ovan erhållna produkt multipliceras med den kända relationen mellan kapaciteterna den 1 januari 2007 och den 30 juni 2000 i en industriell process som är nära anknuten till anläggningens energiproduktion. Det erhållna talet multipliceras med koefficienten för effektivitet för undergrupp B, 0,90.

tillverkningens samt den kemiska industrins anläggningar i undergrupp B beräknas genom att ovan erhållna produkt multipliceras med den kända relationen mellan kapaciteterna den 1 januari 2007 och den 30 juni 2000 i en industriell process som är nära anknuten till anläggningens energiproduktion. Det erhållna talet multipliceras med koefficienten för effektivitet för undergrupp B, 0,86.

31 h §

Fördelningskriterierna per anläggning i undergrupp C

De utsläppsrätter som beräknats för en verksamhetsutövare inriktas på verksamhetsutövarens fjärrvärmeproducerande förbränningsanläggningsenheter i relation till hur mycket koldioxidutsläpp de har haft vid produktionen av fjärrvärme och den el som producerats i anslutning därtill under de förbränningsanläggningsenheterna i samma fjärrvärmenät gemensamma verksamhetsåren 2002—2005. De utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2008—2012 som skall beviljas för en anläggning i undergrupp C eller för en del av dess produktion och som motsvarar ett år erhålls genom att utsläppsrätterna för förbränningsanläggningsenheterna i anläggningen i fråga i undergrupp C räknas samman och summan multipliceras med koefficienten för nedskärning för undergrupp C, 0,80.

31 h §

Fördelningskriterierna per anläggning i undergrupp C

De utsläppsrätter som beräknats för en verksamhetsutövare inriktas på verksamhetsutövarens fjärrvärmeproducerande förbränningsanläggningsenheter i relation till hur mycket koldioxidutsläpp de har haft vid produktionen av fjärrvärme och den el som producerats i anslutning därtill under de förbränningsanläggningsenheterna i samma fjärrvärmenät gemensamma verksamhetsåren 2002—2005. De utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2008—2012 som skall beviljas för en anläggning i undergrupp C eller för en del av dess produktion och som motsvarar ett år erhålls genom att utsläppsrätterna för förbränningsanläggningsenheterna i anläggningen i fråga i undergrupp C räknas samman och summan multipliceras med koefficienten för nedskärning för undergrupp C, 0,77.

31 i §

Fördelningskriterierna för undergrupp D och E

De utsläppsrätter som skall beviljas för anläggningarna i undergrupp D för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att den genomsnittliga årliga bränsleförbrukningen åren 2000—2003 multipliceras med den genomsnittliga koeffi-

31 i §

Fördelningskriterierna för undergrupp D och E

De utsläppsrätter som skall beviljas för anläggningarna i undergrupp D för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att den genomsnittliga årliga bränsleförbrukningen åren 2000—2003 multipliceras med den genom-

cienten för specifika utsläpp åren 2000—2003 och denna produkt multipliceras med koefficienten för nedskärning för undergrupp D, 0,33. Det antal utsläppsrätter som erhålls på detta sätt multipliceras ytterligare med den anpassningskoefficient som avses i 31 s §. Bränsleförbrukningen och koefficienten för specifika utsläpp beräknas som ett aritmetiskt medelvärde av åren 2000—2003.

De utsläppsrätter som skall beviljas för anläggningarna i undergrupp E för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att den genomsnittliga årliga bränsleförbrukningen åren 1998—2002 multipliceras med den genomsnittliga koefficienten för specifika utsläpp åren 1998—2002 och denna produkt multipliceras med koefficienten för effektivitet för undergrupp E, 0,90. Bränsleförbrukningen och koefficienten för specifika utsläpp beräknas som ett aritmetiskt medelvärde av åren 1998—2002.

snittliga koefficienten för specifika utsläpp åren 2000—2003 och denna produkt multipliceras med koefficienten för nedskärning för undergrupp D, 0,31. Det antal utsläppsrätter som erhålls på detta sätt multipliceras ytterligare med den anpassningskoefficient som avses i 31 s §. Bränsleförbrukningen och koefficienten för specifika utsläpp beräknas som ett aritmetiskt medelvärde av åren 2000—2003.

De utsläppsrätter som skall beviljas för anläggningarna i undergrupp E för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och som motsvarar ett år beräknas genom att den genomsnittliga årliga bränsleförbrukningen åren 1998—2002 multipliceras med den genomsnittliga koefficienten för specifika utsläpp åren 1998—2002 och denna produkt multipliceras med koefficienten för effektivitet för undergrupp E, 0,86. Bränsleförbrukningen och koefficienten för specifika utsläpp beräknas som ett aritmetiskt medelvärde av åren 1998—2002.

311 §

Reservering för nya deltagare

Som en följd av att en anläggnings tillstånd för utsläpp av växthusgaser har återkallats, överförs de av anläggningens utsläppsrätter som inte har registrerats på dess konto i det nationella registret till den andel som har reserverats för nya deltagare. Om den andel som har reserverats för nya deltagare för utsläppshandelsperioden 2008—2012 inte räcker till för alla de nya deltagare som avses ovan, skall de nya deltagarna skaffa sig utsläppsrätter av verksamhetsutövarna i andra anläggningar eller på marknaden. För de nya deltagare som i enlighet med 40 § har ansökt om men ännu inte beviljats utsläppsrätter skall de utsläppsrätter som beviljas anpassas till det resterande antalet utsläppsrätter så att en lika stor procentandel dras av från samtliga antal utsläppsrätter som har beräknats enligt 31 c, och 31 n-31 s §.

311 §

Reservering för nya deltagare

Som en följd av att en anläggnings tillstånd för utsläpp av växthusgaser har återkallats, överförs de av anläggningens utsläppsrätter som inte har registrerats på dess konto i det nationella registret till den andel som har reserverats för nya deltagare. Om den andel som har reserverats för nya deltagare för utsläppshandelsperioden 2008—2012 inte räcker till för alla de nya deltagare som avses ovan, skall de nya deltagarna skaffa sig utsläppsrätter av verksamhetsutövarna i andra anläggningar eller på marknaden. För de nya deltagare som i enlighet med 40 § har ansökt om men ännu inte beviljats utsläppsrätter skall de utsläppsrätter som beviljas anpassas till det resterande antalet utsläppsrätter så att en lika stor procentandel dras av från samtliga antal utsläppsrätter som har beräknats enligt 31 c 31 n, 31 o, 31 r och 31 s §.

31 m §

Nya deltagare under utsläppshandelsperioden 2008—2012

Av den andel som skall reserveras för nya deltagare beviljas under utsläppshandelsperioden 2008–2012 utsläppsrätter

1) för en ny anläggning som enligt 2 eller 3 § hör till tillämpningsområdet för lagen,

2) för en ny förbränningsanläggningsenhet som byggs i en anläggning som hör till tillämpningsområdet för lagen,

3) för en anläggning som börjar höra till lagens tillämpningsområde då den tillförda effekten i en förbränningsanläggningsenhet som skall byggas på anläggningsplatsen sammanräknad med den tillförda effekten hos de förbränningsanläggningsenheter som redan finns på anläggningsplatsen överstiger 20 megawatt, eller anläggningsplatsens sammanräknade kapacitet annars överskrider de kapacitetsgränser som avses i 2 §,

4) för en ny eller befintlig anläggning vars huvudsakliga syfte är att producera värme för ett fjärrvärmenät och som ansluts till ett värmedistributionsnät som betjänar samhällen, om åtminstone en av anläggningarna i värmedistributionsnätet har en tillförd effekt på mer än 20 megawatt och producerar värme som huvudsakligen skall levereras till fjärrvärmenätet,

5) för en befintlig anläggning med en effekt på högst 20 megawatt, om anläggningens huvudsakliga syfte är att producera värme för ett fjärrvärmenät och den är en del av ett sådant värmedistributionsnät som betjänar samhällen och till vilket en ny anläggning med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt ansluts, vilken producerar värme som huvudsakligen skall levereras till fjärrvärmenätet,

6) för en ändring av en förbränningsanläggningsenhet som ökar hela anläggningens tillförda effekt med 20 megawatt eller minst 10 procent,

7) för en ändring av en anläggning eller process i undergrupp A som ökar anläggningens eller processens produktionskapacitet så att ökningen är minst 10 procent eller större än de gränser som i bilagan till utsläppshandelsdirektivet nämns för de anläggningar som omfattas av direktivet;

31 m §

Nya deltagare under utsläppshandelsperioden 2008—2012

Av den andel som skall reserveras för nya deltagare beviljas under utsläppshandelsperioden 2008–2012 utsläppsrätter

1) för en ny anläggning som enligt 2 eller 3 § hör till tillämpningsområdet för lagen,

2) för en ny förbränningsanläggningsenhet som byggs i en anläggning som hör till tillämpningsområdet för lagen,

3) för en anläggning som börjar höra till lagens tillämpningsområde då den tillförda effekten i en förbränningsanläggningsenhet som skall byggas på anläggningsplatsen sammanräknad med den tillförda effekten hos de förbränningsanläggningsenheter som redan finns på anläggningsplatsen överstiger 20 megawatt, eller anläggningsplatsens sammanräknade kapacitet annars överskrider de kapacitetsgränser som avses i 2 §,

4) för en ny eller befintlig anläggning vars huvudsakliga syfte är att producera värme för ett fjärrvärmenät och som ansluts till ett värmedistributionsnät som betjänar samhällen, om åtminstone en av anläggningarna i värmedistributionsnätet har en tillförd effekt på mer än 20 megawatt och producerar värme som huvudsakligen skall levereras till fjärrvärmenätet,

5) för en befintlig anläggning med en effekt på högst 20 megawatt, om anläggningens huvudsakliga syfte är att producera värme för ett fjärrvärmenät och den är en del av ett sådant värmedistributionsnät som betjänar samhällen och till vilket en ny anläggning med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt ansluts, vilken producerar värme som huvudsakligen skall levereras till fjärrvärmenätet,

6) för en ändring av en förbränningsanläggningsenhet som ökar hela anläggningens tillförda effekt med 20 megawatt eller minst 10 procent,

7) för en ändring av en anläggning eller process i undergrupp A som ökar anläggningens eller processens produktionskapacitet så att ökningen är minst 10 procent eller större än de gränser som i bilagan till utsläppshandelsdirektivet nämns för de anläggningar som omfattas av direktivet.

8) för en ändring av produktionskapaciteten för massa eller papper till följd av en investering som ökar anläggningens produktionskapacitet så att ökningen är minst 10 procent eller mera än 20 ton per dag,

9) för en anläggning som hör till tillämpningsområdet för denna lag och vars produktion av värme eller ånga ersätter produktionen av värme eller ånga i industriella förbränningsanläggningsenheter eller andra motsvarande industriella förbränningsprocesser som inte hör till tillämpningsområdet för lagen,

10) för en ändring i koldioxidutsläppen som orsakas av en investering i ett oljeraffinaderi, föranledd av en strukturförändring i oljeraffineringsindustrin eller krav i Europeiska gemenskapens lagstiftning, och som ökar koldioxidutsläppen från hela anläggningen med minst 3 procent eller 100 000 ton per år.

31 o §

Fördelningskriterierna för nya deltagare i fråga om befintliga anläggningar

Om en befintlig anläggning eller förbränningsanläggningsenhet börjar höra till lagens tillämpningsområde och ansluts till ett fjärrvärmenät där utsläppsrätter för de anläggningar i undergrupp C som producerar fjärrvärme för fjärrvärmenätet har beräknats och beviljats i enlighet med 31 g och 31 h §, beräknas utsläppsrätterna för den anläggning eller del av anläggning som börjar höra till lagens tillämpningsområde per förbränningsanläggningsenhet som ett aritmetiskt medelvärde av koldioxidutsläppen under fulla verksamhetsår 1998—2004. De utsläppsrätter för undergrupp C som motsvarar ett år erhålls genom att detta tal multipliceras med koefficienten för nedskärning för undergrupp C, 0,80.

Utsläppsrätterna för sådana förbränningsanläggningsenheter som avses i 31 m § 9 punkten och som ersätter industriella förbränningsanläggningsenheter eller andra motsvarande industriella förbränningspro-

31 o §

Fördelningskriterierna för nya deltagare i fråga om befintliga anläggningar

Om en befintlig anläggning eller förbränningsanläggningsenhet börjar höra till lagens tillämpningsområde och ansluts till ett fjärrvärmenät där utsläppsrätter för de anläggningar i undergrupp C som producerar fjärrvärme för fjärrvärmenätet har beräknats och beviljats i enlighet med 31 g och 31 h §, beräknas utsläppsrätterna för den anläggning eller del av anläggning som börjar höra till lagens tillämpningsområde per förbränningsanläggningsenhet som ett aritmetiskt medelvärde av koldioxidutsläppen under fulla verksamhetsår 1998—2004. De utsläppsrätter för undergrupp C som motsvarar ett år erhålls genom att detta tal multipliceras med koefficienten för nedskärning för undergrupp C, 0,77.

cesser som inte omfattas av denna lag beräknas som ett aritmetiskt medelvärde av koldioxidutsläppen från de ersatta industriella förbränningsanläggningsenheterna eller andra motsvarande industriella förbränningsprocesserna åren 2001—2005. De utsläppsrätter som motsvarar ett år erhålls genom att detta tal multipliceras med koefficienten för effektivitet för undergrupp B, 0,90

31 p §

Fördelningskriterierna för ändringar i massa- och pappersfabrikernas produktionskapacitet

Utsläppsrätterna för sådana ändringar i produktionskapaciteten för massa och papper som avses i 31 m § 8 punkten beräknas med hjälp av granskning av energibalansen. Vid granskningen av energibalansen fastställs investeringens effekter på användningen av bränslen i fabriksområdet för varje delprocess och i de olika undergrupper som anges i 31 a §. De utsläppsrätter för de olika undergrupperna som motsvarar ett år beräknas genom att ändringen av bränsleförbrukningen i en undergrupp multipliceras med den koefficient för specifika utsläpp som föreskrivs i 31 n § 4 mom. De kalkylerade utsläppsrätterna för de olika undergrupperna multipliceras med de koefficienter för effektivitet och nedskärning som föreskrivs i 31 c §.

Om granskning av energibalansen tillämpas på en anläggningshelhet med fler än ett tillstånd för utsläpp av växthusgaser, kan innehavarna av utsläppstillstånden gemensamt göra en sådan ansökan om beviljande av utsläppsrätter för en ny deltagare som avses i 40 §. Om verksamhetsutövarna inte gör en gemensam ansökan, utsträcker sig granskningen av energibalansen endast till de verksamheter som tillståndet gäller.

Om en investering görs i en förbränningsanläggningssenhets inom massa- och pappersindustrin som hör till undergrupp B efter det att utsläppsrätter, på grund av en ökning i produktionskapaciteten för massa och pap-

per, i enlighet med den granskning av energibalansen som avses i 1 mom. har beviljats för en annan förbränningsanläggningsenhet på anläggningsområdet som hör till undergrupp B, dras de utsläppsrätter som beviljats tidigare på basis av granskningen av energibalansen av från de utsläppsrätter som beräknats för förbränningsanläggningsenheten enligt de fördelningskriterier som föreskrivs i 31 n § för en ny anläggning.

Om det på en massa- eller pappersfabriks anläggningsområde har byggts en sådan ny förbränningsanläggningsenhet som avses i 31 m § 2 punkten eller om en förbränningsanläggningsenhet har ändrats i enlighet med 31 m § 6 punkten, och investeringen har genomförts och tagits i bruk efter den 19 augusti 2004 och för den har beviljats utsläppsrätter från den andel som skall reserveras för nya deltagare i enlighet med 31 n §, dras de utsläppsrätter som beviljats på detta sätt av från de utsläppsrätter som beräknats för samma förbränningsanläggningsenhet på basis av en granskning av energibalansen i enlighet med 1 mom.

31 q §

Fördelningskriterierna för ändringar i oljeraffinaderier

I fråga om en sådan ökning av koldioxidutsläppen från ett oljeraffinaderi som avses i 31 m § 10 punkten och som orsakas av en investering, föranledd av en strukturförändring i oljeraffineringen eller av Europeiska gemenskapens lagstiftning, vilken inte ökar produktionsanläggningarnas totala produktionskapacitet, fastställs ändringen av koldioxidutsläppen med hjälp av granskning av energibalansen i samband med investeringsbeslutet. Vid beräkningen av utsläppsrätterna för en ny deltagare används den ändring av koldioxidutsläppen som fastställts med hjälp av granskningen av energibalansen. De utsläppsrätter för en ändring i ett oljeraffinaderi som motsvarar ett år beräknas utgående från den årliga ökningen av koldioxidutsläppen. De kalkylerade utsläppsrätterna för de olika undergrupperna multipliceras med de koefficienter för effektivitet som föreskrivs i

31 c §.

Om en investering görs i en förbränningsanläggningsenhet i ett oljeraffinaderi som hör till undergrupp B efter det att utsläppsrätter, på grund av en ökning av oljeraffinaderiets koldioxidutsläpp, i enlighet med den granskning av energibalansen som avses i 1 mom. har beviljats för en annan förbränningsanläggningsenhet på anläggningsområdet som hör till undergrupp B, dras de utsläppsrätter som beviljats tidigare på basis av granskningen av energibalansen av från de utsläppsrätter som beräknats för förbränningsanläggningsenheten enligt de fördelningskriterier som föreskrivs i 31 n § för en ny anläggning.

Om det på ett oljeraffinaderis anläggningsområde har byggts en sådan ny förbränningsanläggningsenhet som avses i 31 m § 2 punkten eller om en förbränningsanläggningsenhet har ändrats i enlighet med 31 m § 6 punkten, och investeringen har genomförts och tagits i bruk efter den 19 augusti 2004 och för den har beviljats utsläppsrätter från den andel som skall reserveras för nya deltagare i enlighet med 31 n §, dras de utsläppsrätter som beviljats på detta sätt av från de utsläppsrätter som beräknats för samma förbränningsanläggningsenhet på basis av granskningen av energibalansen i enlighet med 1 mom.

31 t §

Det maximala antalet projektmekanismer som får användas under utsläppshandelsperioden 2008—2012

Det maximala antalet beräknas utgående från de kalkylerade utsläppsrätter enligt 31 d—31 r § på vilka det inte har tillämpats undergruppspecifika koefficienter för effektivitet eller för nedskärning enligt 31 c § och inte heller anpassningskoefficienter. Den procentandel som skall fastställas utgående från antalet kalkylerade utsläppsrätter för en anläggning är lika stor för alla anläggningar.

31 t §

Det maximala antalet projektmekanismer som får användas under utsläppshandelsperioden 2008—2012

Det maximala antalet beräknas utgående från de kalkylerade utsläppsrätter enligt 31 d—31 o och 31 r § på vilka det inte har tillämpats undergruppspecifika koefficienter för effektivitet eller för nedskärning enligt 31 c § och inte heller anpassningskoefficienter. Den procentandel som skall fastställas utgående från antalet kalkylerade utsläppsrätter för en anläggning är lika stor för alla anläggningar.

*Denna lag träder i kraft den 20 .
Denna lag tillämpas på beslutet om beviljande av utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2008—2012 och på besluten om beviljande av utsläppsrätter för nya deltagare. Ansökningarna om utsläppsrätter enligt 33 § beaktas vid beredningen av beslutet.
Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.*
